

ŽÍT někdy bolí

Josef Strauss

O knize a autorovi

Karlovarský prozaik *Josef Strauss* vstoupil románem *Žít někdy bolí* do literatury. Osvědčil v něm dokonalou znalost života na menším městě před listopadem 1989, stejně jako poučenost z velkých společenských opusů. Příběh není komplikovaný, čte se ale jedním dechem.

Mladí lidé z party kolem jejího přirozeného vůdce Lukyho moc nevědí co s volným časem, neboť v Karlových Varech je nuda. Podhoubí pro kriminalitu může kvést. Mladí ale chtějí žít na plný plyn, loví proto požitky a jen požitky. Jejich mluva u toho vůbec není salonní, ba naopak – je plná vulgarit. Přesto je za jejich denodenním chováním a činy skryta obyčejná lidská touha po lásce, něze, rodinném krbu. Vír událostí je však nezřídka žene docela jinam, než si sami přejí.

Kniha se vymyká nebývalou otevřeností a syrovostí dějové linie, avšak nejen tím je výjimečná – i schopností autora vyprávět „obyčejný život“.

Josef Strauss tedy debutoval v roce 2002 silným generačním románem, ten měl ambice stát se i komerčním bestsellerem. Žel (či bohudík), nestalo se tak. Proto už nevyšla dvě dávno napsaná pokračování *V dáli někde svítá* a *Ženský, třeste se*.

Josef Strauus se narodil 20. 2. 1963. Pochází ze Slovenska, ve čtyřech letech se rodiče přestěhovali na Karlovarsko. Vyučil se brusičem skla, po vojně nastoupil do skláren Moser a stal se členem jedné z part, o nichž napsal řadu románů a novel, dodnes nevydaných.

Vyšlo:

Žít někdy bolí (2002)

Jako kus masa (2003)

Jarka, to je bůh člověk (2006)

Josef Strauss

ŽÍT NĚKDY BOLÍ

2014

Josef Strauss
Žít někdy bolí

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

No part of this may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author. The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

© Josef Strauss, 2014

© Carpe diem, 2014

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-096-5 (pdf)

ISBN 978-80-7487-097-2 (epub)

Nadbytečného hluku se toto lázeňské město už nejspíše nikdy nezbaví. Pořád a pořád se někde něco bourá, něco přestavuje. Nejinak je tomu v ulici Karla Čapka, kde probíhá rozsáhlá rekonstrukce starých budov. Bušení kladiv, kvílení elektrických vrtaček, hrčivé otáčení bubnu míchačky spolu s hrubými hlasy zedníků rozechvívá celou čtvrť, jíž tu z místních nikdo neřekne jinak než prostě Čerták.

Oblaka šedivého smogu visí nad střechami ulic prosáklých potem tisícero násobného davu chodců jako nehybné pavučiny. Lapají do sebe všechen ten šílený rachot a spěch obra, o němž si jeho návštěvníci bez ustání tvoří iluze, jak je malebný, jak je čistý, jak poklidný...

Fíí, fíí pískají rozjaření zedníci z patra domu, jehož velká obdélníková okna jsou všechna otevřena do širokého prostranství ulice. Sunou se po ní dvě celkem pohledné tmavovlásky. Holky tak dvacet, až dvaadvacet let. Jsou oděné do vyzývavě kratičkých minisukének a bílých bavlněných triček. Je to až k nevíře, jaké se jim na hrudi vyobrazují nádherné cvočky. Houpá se to, že jde z toho závrať. Je to jako dívat se na kouzlo. Pastva pro oči. A jak dráždivě krouť hýžděmi! No to už přestává všechno! Panebože!

Menší pozvedne hlavu a pohrdavě se ušklíbne na několik chtíčem a alkoholem opojených tváří. Usmívají se bledými perverzními úsměvy, jakých jsou schopni jen ti nejzákladnější mezi dravci. Je z nich hrozivě cítit posedlost po chvílkovém, nezávazném dobrodružství. Touha samce ovládnout samici! Ti zatracení chlapi by je chtěli pořádně pomuchlovat. Ale nic takového! Nasrat! Jsou silní, protože je jich víc pohromadě. S těmihle dělníčky si rozhodně nic začínat nebudou.

„Jděte do hajzlu, kretění!“ zakvikne větší podrážděně. Její ruce vzápětí rozehrají pozoruhodnou mimiku. Katolický farář by byl nucen udělat kříž, aby se ubránil útočícímu peklu.

Přítelkyně vyprskne smíchem. Teprve teď jí dochází, oč vlastně běží. Člověk bez špetky fantazie to však pochopí

jen se značnou námahou. Nejdříve se to chytí, vzápětí uškrtí, potom postaví na špalek a utne... Co? Ale vždyť to ví! Fuj!

„Ale kočky, proč ste tak zlý?“ zahřímá na ně přísný hlas shora, jako by to sám pánbůh chtěl pokárat tolikerou sprostotu, kterou tak snadným způsobem dokázaly vylíčit hbité dívčiny prstíčky. To bude asi pěkná potvora, tahle zmalovaná lasička!

„Nemáte večír čas?“

„Můžem se domluvit!“

„Tak co, nedáte si říct za kafčo?“

„Za chvílku by mohlo bejt pozdě!“

„Nechcete se zapojit do letadla?“

„Pokecáme, popijeme, pošpásujem!“

Jeden mužský hlas za druhým se pokouší vyzískat si přízeň těch dvou roztomile vypadajících osůbek. Jejich okázalá arogance jeví se tuze vzrušující. Ale na takové divošky je zapotřebí divochů.

„Pfff!“

„Lukáši, neprď! Ještě sme se s nima nedomluvili. Teď se na nás kvůli tobě vyserou!“

„Pfff!“

„Tak dej už pokoj!“

Lukáš vyloudí ještě jeden bublavý a dopomůže si k němu pozvednutím levé nohy, aby, jak říká, nebyl natržený, aby vyšel hezky celý. Dnes mu to nějak obzlástí bouřkuje.

Dívky, uraženy do morku kostí, chvatně odcházejí.

Možná, že by si daly i říci, ale kdoví? Třeba jim to krátké zastavení plné obdivu udělalo přece jen dobře, třeba se tu zítra zase objeví. Nezbyvá, než v to doufat, anebo se usmířit s faktem, že je Lukášova střelba zahнала navždycky, což se jeví jako pravděpodobnější. Zatracenej Lukášův zadek! Věru, to není dobrá věc být s ním v uzavřené místnosti! Parta zedníků už tomu jeho věčnému rachocení uvyká, ale jsou chvíle, kdy ho z malé úzké šatničky vykazu-

jí s hromovým řevem, který by musel zahnat na úprk i tygra.

Pan Motyčka s panem Hořavou jsou už starší, usedlejší páni. Na jejich tvářích se ke konci šichty vždy počíná projevovat únava. Jejich upracované ruce, rozbolavené hřbety, ožívají pouze vidinou blížícího se důchodu. Ruda s Dušanem už mají čtyřicítku za sebou a ustavičně mezi sebou omílají téma rodina a politika. Ivanovi bude za dva roky třicet, ale všude říká, že už mu třicet dávno bylo. Je to veliké vlasaté chlapisko, které, když má v hlavě, dovede nepříjemně rýpat.

Lukáš Albrecht je tu nejmladší. Je to tříadvacetiletý muž vysoké, ramenaté postavy. Jeho sebevědomému obličejí vévodí široké čelo a špičatá brada. V modrozelených očích se zračí výraz nesmírného klidu, který hned tak něco neohrozí. Na temeni rozčechraném větrem stojí rovně jako hřebíky krátké tmavohnědé vlasy, s nimiž si nikdy mnoho starostí nedělá. Obyčejně je po ránu jen stroze prohrábne svými dlouhými prsty.

Po vojně, kterou si odsloužil u chebské Pohraniční strážě, se už k závozníčení u pivovaru nevrátil. Nebyl to žádný med. Musel příliš brzo vstávat a dřít jako mezek. To u party zedníků je mu líp. Práce tu taky není zrovna málo, ale je to, když už nic jiného, aspoň nějaká změna. Nikde není psáno, že bude přidavačem navěky. Snad ještě rok či dva a potom frnk na lepší. Určitě na něho někde čeká flek, kde většinu dne proleží či prosedí. Chce to jen mít trpělivost a pít se v inzerátech. Živit se do konce života rukama, to je pro něho ta nejotřesnější představa. Stačí se podívat na Hořavu s Motyčkou, jak už jim z toho haraší. Takhle on dopadnout nesmí!

Dělník je skutečně slepej vůl nebo, hůř řečeno, otrok, který naletěl, aby někomu jinému vytvořil blahobyt. To, co někteří stihnou za pouhých pár let všelijakých machinací, to on nestihne ani za tisíc let perné roboty. Je to ubohé zvíře, které vyčkává ve svém brlohu nevědomosti, utka-

ném z poctivosti a strádání od výplaty k výplatě. Po nocích si ve snách může stavět své vzdušné království.

Ve středověku mu slibovali, že jeho bída bude odměněna vstupem do ráje. Dnes mu idealizují budoucnost komunismu, na jehož vzdáleném konci budou do huby padat pečení holubi. Nadto práce už nebude potřebnou. Nebudou prachy, všechno bude zadarmo. No není to magorismus? K sakru!

Kolik je vůbec hodin? Do prdele! Dvě pryč! To už za chvíli bude padla a on má v míchačce ještě kolečko malty. V písku se jí nic nestane a ráno ji zas nahází do bubnu a nechá rozmíchat. Přidá jenom cement. Lopatu nebo dvě. To je na omítky až až. Vydrhne kolečka a kbelíky, aby to už měl za sebou. Voda mu cákne na montérky, což nepřijemně zastudí.

„Kurva!“ zakleje a zlostnýma očima, kterýma by se dala provrtat skála, hodí po Motyčkovi, který se tu motá s lahvačem karlovarské desítky. Malý, ramenatý mužiček s hlavou zabodnutou do země jako by se něčeho zalekl. Škubne rukou a na košili mu zapění pivo. Dělá ksichty, že se mu Ivan musí rehnit jako debil.

„Krucinál, tady to smrdí jako v prasečáku!“ rozčiluje se Dušan, který přes svoji značnou hubenost dovede být pěkně krutý ke svému tělu a dokáže ho vyburcovat ke značným výkonům.

To bylo důvodem, aby se stal parťákem a rozhodoval o tom, co kdo bude dělat. Někdy to ale s tou svojí přesností přehání, což ovšem ostatním leze pěkně na nervy. Ksicht má věčně pokroucený nervozitou a bez startky v hubě neudělá ani ránu. Občas je ho vidět, že si připaluje cigaretu cigaretou.

V šedozelených očích se blýská jen jediná pravda, a to ta jeho! Co poví, to musí platit, protože jinak s ním není k vydržení. A Ruda, ten magůrek, mu leze pořád do zadku. Je to jízlivák připravený kousnout vždy tam, kde si to situace vyžaduje. Přestože postrádá vlastní názor, rych-

le se přizpůsobí myšlenkám většiny a vybírá si, odkud vane silnější vítr. Potom ve skrytosti donáší Dušanovi, co se říká, co kritizuje.

„To si usral Lukáš!“ prozrazuje s potměšilým úšklebkem a couvá, aby se příliš nenadýchal toho strašného puchu, který by uspal i koně.

„Ty už si dej do tý své bublavý prdele špunt!“ doporučuje pan Motyčka, nakloněný k levé straně. Ve vrásčité, strhané tváři se objevují záblesky čerstvě probuzené veselosti.

„Já to nebyl, to Ivan!“ brání se Lukáš, i když ví, že tím nikoho nepřesvědčí.

„Co kecáš, ty vole! To ty tu sereš, až z toho blbne míchačka. Já ti dám, že já! I ty holky utekly, když si jim tak hezky zahrál na ten svůj flašinet... Ty, člověče, to byly docela kočky!“

„Na co, kurva, zrovna ty potřebuješ ženskou? No to mi teda řekni! Dyť bez karlíka nevydržíš ani půl hodiny!“ pustí se do něho pan Hořava.

„Kunda a pivo, to se moc rádo nemá!“ přidává se i pan Motyčka. Zuřivě si čistí brýle kapesníkem, do kterého se před malou chvílí ještě zuřivěji vysmrkal.

„Vy nevíte, na co, kurva, chlap jako já potřebuje bambitku, aby jí moh potom porád ládovat a ládovat? Tak starý a tak...“

„No no no! Co ty s tím svým chcípákem můžeš udělat za divadlo? Dyť to máš akorát tak na chcaní piva!“

„Byste eště koukal, jak dovede bejt napružený! To ten váš už vypadá jako vyschlá fajfka!“

„Už si ho někdy viděl?“

„Jo! Ráno, když ste chcal vedle mě... Ale vono to bylo tak malý, že sem si jenom moh myslet, že tam něco je...“

„Pfff!“

„A hele, tedkom rači utečme!“ navrhuje Ivan. Vzápětí se chytá za nos a spěšnými kroky se vzdaluje.

Tenhle se obzvlášť Lukášovi povedl. Je v něm síla feferonů s cibulí.

Jeho vydatným větrům se však nelze divit, vždyť každý den si na svačinu nosí tři až čtyři cibule a ob den láhev červených feferonů. Lítá to z něho potom jako rány ze samopalů. Ale zbývá mu něco jiného, když mu to v břiše klokoťá, jako když se spláchne na záchodě?

Zaražené větry už mu jednou daly pěkně zabrat. Podruhé by to za nic na světě zažít nechtěl. Musel cvičit dřepy a běhat, aby je ze sebe všechny vysoukal. Potvory! Trvalo jim to hodinu!

Ale ono se to řekne, prdnout si! Taky se mu povedlo, že si nasral do trenýrek a musel si je sundat. To aby ho esenbáci nesebrali někde na ulici za narušování veřejného pořádku pro ten šílenej puch, který se kolem něho linul jako páry nad horami. Nejlepší je na tom to, že mu to tolik nevadí jako okolí. Pan Motyčka z toho mohl mít málem infarkt, když se musel na skládce bordelu dívat na to ošklivě zahovněný prádlo. Roztáhoval pysky od ucha k uchu a prskal, že to takhle dál už nejde, že Dušan musí zakročit... Dušan se řehtal jako kůň!

Občas mu vyčítají se značnou závistí nádherný byteček Na Vyhlídce s velikou terasou. Z té je možno prohlédnout si celé lázeňské území, mít ho jako na dlani a trnout úzasek nad tím monumentálním místem, které je jako rozhledna a zahrádka zároveň. Lukáš tam v malých dřevěných truhlících pěstuje malé štiplavé papričky, které jsou jako oheň a dovedou člověka rozplakat...

Babička umřela loni na podzim. Bylo jí osmdesát dva let. Co mu po ní zůstalo, je jenom ten byt.

Když matka skonala těsně po jeho narození, byla to ona, kdo se ho ujal a vychoval ho. O tátovi se dodneška nedozvěděl nic. Zkrátka není a nebude. Už se s tím dávno smířil.

Stesky za babičkou, jak čas míjí, opadávají.

Pan Hořava říká, že si s ním musela dost vytrpět. Určitě ji otrávil tou svojí plynatostí, těmi strašnými vichry, co mu rozdírají spodní prádlo. Chudák bába se jich musela něco nalekat. Je div, že ji ta mrtvice neranila dřív.

Ten starej páprda si dělá ze všeho srandu. Nic mu není svatý.

„Tak, chlapi, je padla!“ informuje Dušan, aby tak dal podnět k rozchodu. Otírá si z čela pot a vyráží jako první směrem k šatně.

„Pfff!“ ukončí dnešní šichtu Lukáš.

X

V ulicích města je rušno jako vždycky. Tisíce tváří veselých i vážných procházejí jedním proudem sem, druhým tam. Připomíná to včelí rojení. Děti piští, strkají v té nepřebírné tlačenci do dospělých, kteří je v jakési mlčenlivé bázlivosti odmítají okřikovat a nechávají je řádit, jak se jim to jen líbí. Tahle lhostejnost udivuje.

Lukáš jednoho takového výrostka lapne za ucho a pořádně trhne. Dost podezřele to v něm křupne. Uličník, ani ne desetiletý, zavřískne bolestí a vytrhne se, aby zmizel co nejdřív z dosahu toho surovce, jehož trestající ruka je zrovna tak nemilosrdná jako otcova pravice. Ječí, aby zahnal na úprk i své kamarády. A tak tu davem rozvládným jako housenka prchají tři nebo čtyři kluci. Budou vyvádět někde jinde.

Je krásné slunné odpoledne. Na obloze není jediného mráčku. Lukáš je nucen se obdivovat hezkým ženám, které kolem něho procházejí uspěchaným krokem. Protože není ošklivý, tu a tam o něho některá zavadí slídivým očkem. To mu dělá obyčejně moc dobře.

Tento vysoký muž nemůže říci, že by u žen neměl úspěch. Zpravidla ovšem nejde o city, jsou to jen nahodilé chvilkové známosti, které končíávají s rozbřeskem.

Všímá si kratičkých minisukének, ale i dlouhých rozevlátých šatů, jež vykreslila poslední paní móda. Nejvábivější jsou na všech těchto něžných bytostech nohy. Pro ty

jejich roztomilé nožičky by udělal cokoliv. Dívá se za nimi ve sladkém opojení, opilý jejich půvabným zaoblením, sametově hebounkými křivkami, napínající se kůží...

Kam zaplují dnes?

Včera byl v Moravské, ale kolem půlnoci ho nějak rozbolel žaludek, a tak musel domů... Ještě se rozmyslí.

A hele! Tahle velká vypadá jako kobyla! Má kozy, že by s nima mohla válcovat asfalt. Takové ženské nemá rád. Vešel by se do ní aspoň třikrát. Spolkla by ho jako žvýkačku. Taková kráva! Má hlavu jako gorila a prdel, že musí rozmačkat prkénko, když sebou kecne na záchodě...

Zabočí do Jugoslávské, ale po několika krocích se zastaví... Co tu vůbec chce? Ale to ho zas zlákala čísi pěkná prdelka a šel za ní jako slepý. Musí se vrátit, protože je potřeba si v Potraviňáku koupit něco k večeři. A už tiše přemítá, co by to mělo být. Jeho výtečná představitivost mu ihned vybavuje játrovou paštiku, protože si k ní může dát cibuli s česnekem. Taky by si měl koupit aspoň jedno pívko, aby to bylo čím zapít.

Když už nežije babička, je to všechno o to těžší, že si sám musí vařit, že sám musí zastat veškerou domácí práci, jíž se dříve tak urputně vyhýbal... Ale takový je už holt život!

Kurva! Chtělo by to ženskou jako sůl!

Obnáší to ale určité riziko... Tak snadno se dá naletět nějaké krávě!

Uvažuje o staré babce, která je sama. Taková by snad v jeho třípokojovém bytě mohla najít útočiště. Hlavně by nesměla být nijak náročná a měla by umět dobře vařit, prát, žehlit, nakupovat. Zkrátka měla by mu obhospodářovat domácnost a zbavit ho těchto běžných starostí. Nezbyvalo by mu pak nežli lenořit, válet se někde pod stromy a prožírat jí důchod. Do rachoty by mohl chodit jen, když to uzná za vhodné, jak říkají komunisti... Předběhl by tak o pár let dříve ty jejich ohromné sny a ukázal by jim, jak se to má dělat...

V Potraviňáku je pěkně narváno, ale nevzdá to. Čekat na košík, to je děs! Nakoupit si ale někde musí.

Zkurvený fronty!

No konečně!

Na blbej košík čekal deset minut!

Prodavačky, pestrá směsice všelijak nalíčených ksichtíků, si ho obhlížejí se zvláštním zájmem. Nelíbí se mu to.

Krávy blbý!

Šuškájí si cosi na jeho účet. Raději se od nich odvrátí a podívá se, zdali si nezapomněl zapnout poklopec, což bylo posledně předmětem náramné legrace. Naštěstí je to v pořádku.

Může vykročit dál.

Ve střevech už to začíná nepříjemně vřít. Chtělo by to potichu vypouštět.

Povede se mu tichej?

Stará přihrbená babka se ho ptá, jestli by jí nepřečetl, co je napsáno na prášku do pečiva. Vlasý má svázané do černého šátku, takže jí skoro vůbec není vidět do obličejce, z něhož jsou lehce identifikovatelné snad jen opuchlé líce a scvrklá brada.

No odporná Ježibaba!

Zrovna taková by se mu ale mohla hodit... Ale kdepak!

Utiší svůj rozbouřený zájem. Pomalu se pohybuje a špatně vidí. Ta by toho moc neudělala. On potřebuje mladší, a hlavně čilou. Takovou, která unese v náručí pytel cementu až k němu do patra. Takhle by měl otestovat tu, co si vybere.

Tahle rozviklaná čuba nemá nárok.

Čau krávo!

Sakra! Kde jsou tady v tom zasraným krámu paštiky?

Chodí tu jako vůl už pomalu čtvrt hodiny a paštiky pořád nikde. To je nemožnej kšeft!

„Máte tady někde paštiky?“ zeptá se nervózně prodavačky, která vedle něho rovná sáčkové polévky Vitany. Usměje se skrz křivé zuby, jako by s ním chtěla někam jít,

a ukáže prstem směrem ke kase, kde končí regál. Je jich tam jako máku.

Už zase ho to ve střevech pěkně tlačí. Moc ohýbat se raději nebude, mohl by nechtěně explodovat. Ta ostuda by mu za to rozhodně nestála.

Vydrží to?

Chvilí se v konzervách přehrabuje, když tu mu jedna vypadne z ruky.

Do prdele!

Kam se ta kráva pitomá kutálí?

A když se pro ni konečně může shýbnout, zazvoní mu v hlavě, divže mu nepraskne. Srazí se s hezky tvrdou kebulí, která mu ochotně vychází vstříc a nepočítá s tím, že ten druhý bude zrovinka tak rychlý.

„Pfff!“

Úlekem a tím, jak je ohnutý, mu jeden dlouho zadržovaný, ošklivě hlasitý uteče a je z toho ostuda. Slyšely ho dosti zřetelně dvě prodavačky u kas a ještě několik lidí, kteří nechápavě nad tou nechtěnou detonací kroutí krky. Pěti až šestileté dítě to náramně rozesmálo. Zkouší ten zvuk napodobit alespoň pusou, když už to jinudy nejde, načež ho za to matka pleskne po naducané tvářince, protože se jí to ani trochu nelíbí.

„Kdo to byl?“ táže se Lukáš, aby od sebe odpoutal pozornost a nemusel se tolik červenat. Malá rafinovanost mu snad dopomůže zachovat zdání slušného člověka a smete do víru pohrdání a nelibosti druhého... Ale kdo to je? A už ho slyší zahartusit vzteklým ženským hlasem: „No přece ty!“

Pozvedne zrak, aby zvěděl, jak ta lasička vypadá. Jen co si ji prohlédne, pořádně se do ní obuje. Ukáže jí, jakou má vyřídilku.

Ustrne však v němém úžasu.

A sakra!

Stojí tu, jako když ho přikovají k zemi a mráz mu lítá po ramenou.

To je ale kočka!

Jemně hranaté linie jejího obličeje znamenitě dovršuje k naprosté dokonalosti výrazná brada. Holka jako z obrázku, má veliké mandlové oči. Hřímá z nich podmaňující vliv, který nepotkáváš denně. Vévodí jim majestátně rozšířené chlapecké obočí.

Je to skutečně kost!

Taková krása, to už patří pouze k umění.

Nezdá se mu to?

Vlasy barvy uzralých klasů pšenice utíkají k velmi útlému pasu ve velmi půvabném vrstevnatém sestřihu. Jsou to rozkošné, přirozeně zvlněné kadeře, nadýchané větrem a sluncem. Zahalují většinu její uhrančivě krásné tváře, v níž se mihotají působivě dlouhé, na koncích něžně zahnuté řasy.

To je teda dílo!

„Já to určitě nebyl!“ vychrlí ze sebe Lukáš a pomalu couvá ke kase. „Hele, já vím, že ti to uteklo a žes to nechtěla, ale to se někdy stává... Nejsi ty nějak nemocná?“

„Nemocná teda nejsem! Aspoň se přízněj a neházej to na druhý!“

„Ale hovno! To ty si prdla a chceš to svíst na mě! Si pěkně mazaná!“

„A ty pěknej čů...“ zarazí se. Pozorují je. „Kecáš!“ zahřmí ocelově, jako by kupředu vrhala nůž. Napíná se v bocích jako hrdá bojovnice, ač je malinká, o celou hlavu a něco menší než on.

„Kurva... nekecám!“

„Seš pěknej hajzl!“

„Hele, zaplatíme a vysvětlíme si to mezi čtyřma očima venku... Souhlas?“

Dívka, již se urputně chrání podívat do očí, aby nepocítil trpkost výčitek, a do jejíhož pasu zabodává ostré pohledy, okamžik váhá. Je tu skutečně příliš mnoho zvědavců. O další divadlo nestojí. Uposlechne mladíkovy výzvy a následuje ho již bez jediného protestu. Uvnitř se

však chvěje pekelnou zlostí. Je tak rozrušena, že jí z toho drkotají zuby.

Lukáš ji táhne do parku u lázní, aby tam s ní celou tu trapnou věc prodiskutoval. Mělo by se to nějak zahrát do autu, nějak tak, aby to pochopila a už se přestala na něho čertit.

Je to fakt trapná záležitost. Moudřejší by bylo vzít roha a už tu holku nikdy nevidět.

Tu a tam jí vítr rozevlaje veškerou tu zlatou nádheru a rozestupující se hříva mu dá poznat, co je prostě unikátní a vyumělkované natolik, že už to víc vylepšit ani nejde. Je hříšně krásná... krásná jako madonka ze svatých obrázků, které dříve sbírala jeho babička a na nichž si tolik zakládala. Býval to pro ni hotový poklad!

To přece není možný!

Dýchá z ní kouzelná člověčina, ostré živočišné teplo, elektrizující míza, která povzbudí, která dodá chuti do života. Je to valící se voda, která smete všecko, co jí neuhne.

Štíhlounká je jako vrbový proutek a dlouhé nohy podmanivě volají oči muže, aby se dívaly, aby nikam jinam neutíkal... Člověku z toho běhá mráz po zádech.

Je to sen, nebo skutečnost?

No kurva!

To je pro Lukáše docela šok. Připadá si jako v hypnóze a nejhorší je, že se z ní nemůže probudit. Ani ve snu nedoufal, že nalezne dívku až takto líbeznou. Domníval se, že taková ani neexistuje, že to bývá jen věcí fantazie a přihlouplého harašení mozku.

S velkým úsilím v sobě zarazí výraz překvapení, aby před ní nevypadal pitomě. To mu v práci nebudou věřit.

Ta malá mrška nevypadá na to, že by neuměla počítat do pěti. Určitě bude pěkně vychytralá. Už jenom tím, jak se dívá, budí respekt.

V džínách, přiléhajících těsně k tělu, jí to moc sluší, ale v sukni by ji snad mohl ocenit daleko více. Nu což, musí se už konečně smířit s tím, že vypadá, jak vypadá, a přestat tímto budit zdání blbečka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se rázně a důležitě se uchopí palcem a ukazováčkem za bradu.

„To má bejt jako výslech?“ vyjede na něho, aby hned zčerstva poznal, že si od něho nedá nic líbit.

„Tak nelbni... já sem Lukáš... pro kámoše Luky... A ty?“

„Klára! Stačí to?“

„Tak už nebuď naštvaná... Hele, uteklo to mně a bylo mi to blbý říct, že sem to byl já...“

„Seš pěkná svině!“

„Já vím... ale už se stalo... nemůžu to vrátit zpátky!“

„Ale můžeš!“

„A jak asi?“

„Půjdeš zpátky do toho obchodu a řekneš, že si to byl ty, kdo si tam...“

„Tobě asi hrabe nebo co... To mám jít zpátky a stoupnout si ke kase a... Na to se ti vykašlu! Chodím tam každý den nakupovat. To chceš, abych se tam takhle pitomě shazoval?“

„Ale co já... mě si shodit mohl? To se ti zdá správný? Parchante!“

A vrhne se na něho jako tygřice, aby mu zaryla své ostré drápky do kůže. Odstrkuje ji jako pápeří, ale to ji neodrazuje. Útočí znova a znova. Chce ho kousnout. Žene se jako žralok hlavou kupředu.

Zkrouť jí ruce za zády a nechává ji pár vteřin vydýchat. Jako ozvěna do něho z jejích paží proudí mocný tlukot ušťvaného srdce. Buší jí snad v celém těle. Copak si myslí, že ho přemůže?

To je ale dubová palice!

Protože jdou okolo nějací staří lidé, pustí ji. Záhy toho lituje. Kopne ho vší silou do rozkroku. Klesne k zemi jako podřatý strom a skučí bolestí, špičkou nosu rozhrnuje nízku travičku.

Tentokrát už žádné ohledy na to, jak ta osůbka vypadá sladoučce. Zafuní jako do krve rozezlený býk. Vyprskne: „Ty jedna zasraná krávo!“

„To máš za to! A sme si kvit!“

Pozoruje jeho tvář staženou křečovitou bolestí. Neujde jí, že je to také tvář pohledná, na niž je docela příjemné se dívat, i když se teď zapaluje hněvem a nenávisť. Tím, že ho tak dorazila, se ten kluk musel na ni pořádně naštvat. Vidouc kolikeré utrpení způsobila, konečně ji přechází pomstychtivé zanícení a uklidní se.

Co teď? Má mu něco říci na usmířenou?

„Ty svině!“

Kdepak!

Prská jí sliny do vlasů. Nemá náladu, vzala mu ji. Až ho přejde bolení, možná že ji zmlátí. Rozhodně nemůže čekat, že jí natrhá květiny. To by byla pěkná kráva, kdyby si něco takového myslela.

„Co na mě tak přiblíble čumíš? Seš mrcha, víš to? Mrcha!“

„Tak už s tím přestaň! Dáme si mír... Co ty na to?“

„Dobře... tak mi pomoz aspoň na nohy.“

Ale když se k němu shýbne, uštědří jí v nestřeženém okamžiku takový políček, že padne na záda. Mírně natržený ret jí zabarví pramen vlasů čerstvou krví. Neví, co to do něho vjelo. Nevydržel to, musel jí část své bolesti vrátit. Aby si slepice pamatovala, že mu nemůže přerůst přes hlavu. To by tak scházelo, aby ho mlátila nějaká divoženka z ulice!

Povstane a pomůže jí na nohy. Zkoumá, kolik škody způsobil, ale není to zas tak hrozné. Nebýt té krve, ani by nebylo znát, že se jí něco přihodilo. Podá jí kapesník. Zprvu váhá, ale vezme si ho.

Z koutku očí se jí kutálejí slzy.

„Tak co, budem kamarádi?“ navrhone jí a podává ruku.

Pozvedne k němu uplakanou tvář, která nejeví už žádné známky zloby. Stiskne ruku, která se jí nabízí. Poprvé má ve svém pohledu mírný výraz pokorného zvířátka.

„Ty si z Varů?“

„Ne... Přijela sem ráno z Prahy...“

„Z Prahy? Jen tak?“

„Jo... jen tak!“

„No dobře... Někoho tu máš? Že se tak blbě ptám, co? Mělo mi to bejt jasný hned na začátku, že jo? Jestli chceš, tak tě k němu doprovodím.“

„Nemám tu nikoho a sem tu prvně.“

„Hele, už nebreč... ty mi určitě ještě něco tajíš... kolik ti vůbec je?“

„Patnáct!“

To mu vyrazí dech. Hádal jí víc. Na tento věk vypadá až příliš dospěle... Holčička utekla nejspíš z domova a teď neví, jak se vrátit zpátky k mamince. Bojí se výprasku, to je jistá věc.

Hrouť se mu pod rukama. Tulí se k němu jako pes vyhozený na ulici. Celička se třese v jeho velké náruči, která pod tíhou jejího mladičkého věku znejistěla. Uvědomuje si, že má před sebou možná ještě dítě. Začíná mu jí být ponenáhlu líto.

„Už máš aspoň občanku?“

„Mám.“

„Občanku máš, ale rozum asi žádnéj. Utečeš si klidně z domova a nevíš, co teď budeš dělat... Mejlim se, nebo nemejlim?“

„Jo... je to tak.“

„No a kde tam v tý Praze vůbec bydlíš? Třeba by si pro tebe vaši přijeli, kdyby se jim někam zatelefonovalo.“

„V děcáku!“

„A do prdele... Ty si z děcáku?“

„Slyšel si dobře... z blbýho zasranýho děcáku!“

„Nebreč, krucinál, nebo se z tebe přísámbůh zcvoknu. Nějak se to musí vyřešit! Proč si vodtamtud zdrhla? To tam bylo tak špatný?“

„Stálo to za pěkný hovno! Vzala sem roha, protože mě tam chtěl jeden sviňák dostat do postele... Zkoušel to na mě každej den a vyhrožoval mi...“

„Co to bylo zač?“

„Nedotknutelný pan vychovatel Říha!“

„Do pytle! Dyť si ho mohla prásknout... zavřeli by ho!“

„Velký kulový! Když sem to řekla vychně, tak se mi vysmála do očí, že prej si nemám vymejšlet... Až mě přejdou ty blbý kravský leta, tak mě to podle ní má přejít.“

„Kravský leta?“

„Puberta! To seš tak zabeďněnej, že o tom nic nevíš?“

„Hele, zadrž! Něco vo tom vim... ale asi málo, jak vidíš. Kurva, to je pech! A nebreč pořád... To tě něco bolí?“

„Ne... ale... já nevím.“

„No tak se už vyžvejkní!“

„Mám hroznej hlad! Vod rána sem neměla nic v hubě!“

„Mám tady rohlíky... Proč sis nic nekoupila v Potraviňáku? Měli tam žrádla celou řadu...“

„Nemám prachy!“

Tím se vše vysvětluje, jenom ne to, proč tedy navštívila obchod. Lukáš rychle hledá v tašce. Ale ať se snaží, jak se snaží, nemůže najít paštiku. Zapomněl na ni a nekoupil ji. Má tu pouze pečivo. Na velkej hlad by ovšem mělo zabrat.

Užasne, když Klárka zahrabe po kapsách a podá mu konzervu. Ne! Nevzala mu ji, zas taková mrcha není. Šlohla ji z regálu. Díky tomu jeho prdu si jí prodavačky přestaly všímat. Prožila si chvilku strachu, aby ji nečapli a ona nemusela pak zpátky do toho odporného lapáku pro nechtěné děti.

Uvědomuje si, co provedla za hroznou věc, a moc ji to mrzí. Krást se nemá. Ale kručení v žaludku bylo silnější než její vůle. Nedokázala ho ničím potlačit. Kradla jenom proto, že ji k tomu donutil nesnesitelný hlad. Pro nic jiného! Může to odpřisáhnout!

Posranej život!

Nač je dobré vůbec žít, když nemá ani proč, ani pro koho. Žije nebo spíše přežívá jenom z toho důvodu, že musí. Lepší by bylo umřít! Ale jak?

Skočit z mostu, to prostě nedokáže.

„To je blbost!“ obuje se do ní Lukáš. To, jak je trýzněna beznadějí své bídne existence, ho velmi roztrpčí. V děcáku nikdy nebyl a neumí si ho ani představit. Asi to muselo být moc špatné, když už se odhodlala k útěku.

Co teď s ní? Určitě ji budou hledat esenbáci. Nemá se ani jak žít, protože nastoupit do práce nemůže. To by ji hned vyslídili a lapli. Navíc si tu její hezoučkou tvářičku bude hned každý pamatovat. Vzbuzovala by s ní až příliš mnoho rozruchu. K sakru!

Co když mu lže?

„Když teda nemáš peníze, jak si se sem dostala?“

„Stopem! Vzal mě jeden starej dědula... řekla sem mu, že v Praze jenom studuju a že se teď potřebuju dostat domů do Varů... všimla sem si, že má karlovarskou espézetku.“

„To bylo fakt moc chytrý. Ale co budeš dělat teď? Třebas po tobě bude vyhlášený celostátní pátrání...“

„Mám už občanku.“

„To nic neznamená, dokud ti nebude osumnáct. Klidně si s ní můžeš vytříť prdel! Když se tu o tebe někdo nepostará, tak tu brzo zgebneš, ale ještě dřív tě zbalej chlupatý!“

„A co ty...?“

„Co já?“

„Ty... ty bys mě k sobě domů nevzal?“

„Jako ke mně do bytu?“

„Budu hodná, na to se můžeš spolehnout... Ale vašim se to asi moc zamlouvat nebude, vid’?“

„Já bydlím sám už od loňska!“ vyštěkne na ni, čímž zároveň naznačuje, že by jen tuze nerad přišel o své soukromí.

Otevře jí malým kapesním nožkem konzervu, na kterou se vrhne s takovou chutí, až se mu nad ní sevře srdce lítostí a změkne ve své nabručenosti. Přistihuje se, že té její pohádce o dětském domově začíná věřit. V jádru je dobřák, jenom když si vypije, tak drobet blbne. Ale to asi každý.

Nerad by jí toho mnoho slíbil. Jak to pak udělá, jestliže se jí bude chtít zbavit? Vykopne ji ze dveří?

Žere, jako by tejden nejedla. Mizí v ní už pátej rohlík, a pořád ještě nemá dost. Kam se to do ní všechno hrne? To přece není možný! Do prdele! Je jako Otesánek! Dyť by jí ani neužil. Nebylo by lepší pořídit si psa?

Ale jak se tak pokradmu dívá na její půvabně vyklenuté boky, asi by to dobrý nápad nebyl. Tohle je živé maso! Tak živé a horké, že by ho to upálilo, kdyby si jen na kousíček šáhl.

Je jí patnáct! Nemá to cenu! Na takové žabičky nemá on žaludek. A potom, hezký holky nejsou pro život moc dobrý. Kdekomu se líbí, kdekdo jim hučí do hlavy, aby jim potom mohl někde vyhrnout sukni a...

„Nedívej se na mě tak lítostivě... aspoň chvilku čum do trávy!“

Slza, která se jí spolu s posledním spolknutým soustem skutálí na bradu, ho vyvede z míry, takže spustí již mnohem přívětivěji: „Umíš vůbec něco?“

„Co jako?“

„No třeba vařit a tak...“

„Myslíš jako zastat práci v domácnosti?“

„Jo... přesně tak! Vidím, že ti to pálí.“

„Vařit moc neumím, ale to se můžu naučit z knížek... Máš doma kuchařku?“

„A co takhle prát a uklízet, to bys zvládla?“

„Určitě... věř mi! Já tě nezklamu.“ A velmi vážný výraz v jejích krásných očích prozrazuje, že myslí na smrt vážně, co říká. Zornice zúžené úzkostí a únavou jsou jako malé pralinky. Je v nich všechna bída světa, jeho nehostinnost, jeho neštěstí. A když jí jednoduchým gestem naznačí, aby ho následovala, dojetím div před ním neklesne na kolena, jež se jí podlamují tolik, že ji musí přidržovat.

Objímá ho, jako by jí slíbil nevimco. Ale on jí nic neslíbil, jenom moudře usoudil, že ji na ulici nechat nemůže. To by nebylo ani lidské.

„Sežralas mi večeri, víš to?“

„Tím sis mě koupil! Sem teď tvoje!“

„Moje? To jako že si s tebou budu moct dělat, co se mi zachce?“

„Všechno ne! Chrápat s tebou rozhodně nebudu, na to zapomeň! Nejsem žádná kurva! Na to si najdi jinou!“

„Píchat s tebou, to by bylo o kriminál... Dyť si eště děcko. Na to sem nemyslel.“

„Tak to si jeden z mála.“

„Tak si toho važ.“

„Cha cha cha!“

„Čemu se, kurva, teď řehtáš? To ti přeskočilo?“

„Posral tě holub!“

Na levém rameni se mu rozprskla ta šedobělavá paráda. Klárka mu konečně může vrátit jeho kapesník. Když se směje, už ho nepotřebuje. Pomůže mu s očistou. Počíná si kupodivu velice obratně. Má neobyčejně hbité prsty a snad bude i pracovitá.

Namísto staré báby bude mít Lukáš doma tuhle holku. Pociťuje pouze zklamání, že je to ještě takové mladičké klíště.

To ho neláká ani trochu. Žena musí být pořádná samice se vším všudy, aby nemuselo být strachu, že se jí něco stane. Aspoň dvacítká! Tahle malá by si neuměla poradit. Je to už od pohledu samá panenská nevinnost, hotový výkvět cudnosti!

Jestliže nic jiného, bude mu doma dělat služku... No a proč by ne? Za tři roky jí bude osmnáct, potom už bude dospělá a půjde si po svých... Má to vůbec chlupatý? Třeba jí chlupy teprve začínají růst, i když vypadá na to, že už by tam nějaké to roštisko měla mít.

Zastaví se s ní ještě ve Vindoboně, aby jí koupil chalupářský gulášek a něco k pití. To je ale málo. Je hladová jako vlk. Zrušila by tu všechno. Dá si ještě segedínek a k němu sedm knedlíků.

Ježíšikriste!

To by do ní určitě nikdo neřekl! Takové tintítko a cpe se jako prase v chlívku. Bude mít vůbec někdy dost?

Při pohledu na ni mu rovněž zaskučí v žaludku, a tak si dopřeje vrchovatou porci bramboráků, aby tu malou zlatovlasou potvoru nějak dohonil. Ať si nemyslí, že jí jako vrabčák! Umí se taky pěkně náladovat.

Loupne do sebe dvě piva a maže pro třetí. Čtvrté mu zaplní žaludek už docela. Teď by bylo dobré se někde natáhnout a odpočívat. Klárka je téhož názoru, ale napít se z jeho štuclu urputně odmítá. Pivo prostě nepije.

„Ty fajnovko!“ sykne jí do tváře a ona cítí, že dovede být pod vlivem alkoholu také nepříjemný. Poprosí ho zoufalýma očima, aby ji dovedl k sobě domů. Je strašlivě unavená. Co nevidět tu asi někde sebou praští a usne i na zemi.

Táhne jí tedy na čerstvý vzduch.

Pozdě odpolední slunce sladce hřeje do zad a vítr blahodárně osvěžuje. Blíží se konec července a nezdá se, že by se počasí už mělo začít měnit k horšímu.

U Hlavní pošty Lukáš pozvedne trochu více levou nohu a vykouzlí jeden přímo originální, který jako by zpíval. Dva postarší páni v obleku, s hezkými kravatami se poděšeně otáčejí. V otlých tvářích zahoří hněvivé opovržení takovou nízkostí.

„To Klárka!“ vybuchne Lukáš a směje se, že si z ní opět utahuje.

Ti dva chlapíci slušníci jsou z toho na rozpacích. Uspěchaně se vzdalují. Jako ohon komety za nimi pospíchá městská elegance jakýchsi veledůležitých lidí.

Za to ho ale nikdo nemůže zavřít, na to nejsou zákony.

„Si strašný prase! Nikam s tebou nepůjdu!“

„Jak myslíš, kotě.“

Ale sotva jí zmizí v davu lidí na Nábřeží Osvobození, vyrazí za ním a zuřivě ho hledá. Nemá kam jít. On je její poslední naděje, ať už je, jaký je. Srdce jí buší, jako by chtělo vyskočit z hrudi, a utiší se, když se její veliké vylekané oči shledají s těma jeho rozesmátýma. Zastydí se za

sebe, ale na hrdost už je pozdě. Je jenom tulačka hledající si nový domov. Nikdo ji nemá rád a bude-li mít alespoň trochu Lukáš, potom mu bude splácet vděčností. Pokud to půjde, zůstane schovaná u něho, dokud nebude plnoletá, dokud se nebude umět o sebe postarat.

X

Třípokojový byt Klárku nadchne svou obludností. Snad je až příliš velký pro mladého svobodného muže, ale nemůže mu mít za zlé, že si ho zuby nehty drží. Je tu k dispozici nádherná terasa, kde je senzační výhled na celé lázeňské území, na všechny ty staré krásné domy, na monumentální panorama zdejších kopců, na nichž jako drobné, nepatrné trny spočívají všelijaké věžičky. Rázem by chtěla být všude a zhltat jedním dechem tu závratnou božskost, která ji rozechvívá dojetím nad tou podívanou. Je to tu jako někde v pohádce. Nic takového v dětském domově nebylo. O tom se jí mohlo leda tak zdát.

Nadechuje se a s plnými plicemi si počíná připadat jako pták, kterého právě teď pustili z klece na svobodu. Ano, tohle je skutečná svoboda! Tohle místo! Ten pohled!

Dva menší pokoje tu zejí prázdnotou, takže by tu ani nemusely být. Jsou tam jenom zaprášené parkety. Kuchyň je jakž takž zařízena. Zato však ložnice je malým nahlédnutím do rajské zahrady. Až se tu bojí čehokoliv dotknout. Široká postel s nebesy je jako sladký výjev z nějakého historického filmu. Obestírají ji kol dokola zvlněné závěsy. Kam její oko zabloudí, tam je to modré... tmavě modré!

I kobereček u boku té roztomilé klícky je modrý. Má pocit, že je v nebi. Štípne se, aby se ujistila o své živoucí přítomnosti v tomto báječném prostředí. Bude si tu připadat jako princezna!

Obývací pokoj, jakož i celý ostatní byt je vybaven starým, lety již opotřebovaným nábytkem. Tato místnost je obrovská prostora, překypující slunečním jasnem. Je tu tolik světla, že to budí až závrať. Mohutný krb ze silných, temně zelených a ozdobně všelijak konstruovaných kachlí poutá k sobě Klářinu pozornost snad ze všeho nejvíce. Je mnohem vyšší než ona. Ani když natáhne ruce vysoko nad hlavu, nedosáhne na jeho špičku.

„Když se v něm v zimě zatopí, vydrží dávat teplo ještě dva dny,“ vysvětluje Lukáš. Odvádí ji na terasu, kde ji seznamuje se svými papričkami. Rostou si tu v dřevěných truhlících a slibují vydatnou úrodu. Klárka tu přesto všechno cosi postrádá. Teprve o několik dní později, když už je částečně zabydlena, uvědomí si, že tu nejsou žádné květiny.

Lukáš ovšem květiny nechce. Nepřeje si tu mít květináče, kde by byla hlína. Ta podle něho nepatří do bytu, ale pouze na čerstvý vzduch. Pokud chce něco pěstovat, může na terase. Ale pozor, v zimě tam mrzne!

Je jí to moc líto.

Chápe, že si tu vyskakovat moc nemůže a že bude lépe, bude-li mlčet a starat se o domácnost, jak slíbila. Není to ovšem zas tak jednoduché, jak si představovala. Obnáší to spousty práce. Ještě více pro toho, kdo do ní není zasvěcen, kdo je naprostý nováček. Jsou okamžiky, kdy jí pot cestuje po celém těle, kdy to zkrátka nezvládá. Naštěstí má pevnou vůli, která ji pokaždé dokáže postavit na nohy. Alespoň ta, že ji udržuje nad vodou.

Spí v ložnici. Ta jí byla ponechána jako pokoj služce. Milostpán si hová ve velikém obývacím pokoji na široké pohovce u krbu, kde je zvyklý už od doby, kdy ještě žila jeho babička. Moc jí toho o ní neřekl, ale ví, že umřela loni na podzim ve věku osmdesáti dvou let. Také se dozvěděla, že měl jenom matku, která skonala po jeho narození. Ani ji nepoznal a těžkého úkolu vychovat ho se ujala již žena v letech. Místo maminko říkal bábinko!

Hloupý osud!

U ní to není o nic lepší. Rodiče odjeli na dovolenou do Jugoslávie a už se nevrátili. Udělali frnk za kopečky někam na Západ a na ni se vykašlali. Jako by byla vzduch!

Teta Lída ji u sebe měla mít jenom čtrnáct dní. Protože trpěla nevléčitelnou srdeční vadou, která se projevuje prudkými záchvaty, vyžadujícími mnohdy dlouhodobý pobyt v nemocnici, nemohla si ji u sebe ponechat. Starat se o malé dítě, to by ji příliš zatěžovalo. Další příbuzní s ní nechtěli nic mít. Jenom by je kompromitovala pro jejich postavení ve společnosti... Její rodiče zradili socialistickou ideu! Zaprodali se vykořisťovatelům! Zvolili si kapitalismus!

A tak je od svých sedmi let v dětském domově, kde je běžný útlak a ústrk, neboť i zde jsou páni vychovatelé všelijak politicky angažovaní a podílejí se svým, byť i malým procentem na moci, která rozhoduje o osudech lidí, která je utváří.

Musela utéci, nedalo se to vydržet.

Lukáš jí bude dávat dvakrát měsíčně peníze na jídlo. Nakupovat bude muset chodit do města, kde je větší předpoklad, že si jí nebude nikdo všímat, že nebude budít podezření. Je tam neustálý koloběh lidstva, snadno se v něm ztratí. To se jí zdá docela rozumné, pokud nebere v úvahu svoji až nadbytečnou krásu. Na tu obvykle zapomíná. Uvědomuje si ji teprve tehdy, když se za ní otáčejí chtivé pohledy, když ji vyjevené oči pánů rozličného věku propichují skrz naskrz. S tím se ale už bude muset nějak vyrovnat. Může vůbec něco jiného?

Zůstává raději pořád ve střežbě. Bdí nad svým okolím jako zloděj, který se bojí, že bude prozrazen. Jistého klidu nabude až v polovici srpna, kdy už se jí zdejší prostředí nejeví jako cizí, kdy se v jeho spletnosti ulic a uliček obstojně vyzná.

Nezajímá se o Lukáše, který každý večer někam odchází a vrací se namol opilý kdoví kdy. Je to jenom jeho věc. A jeho život.

To, že se jí i líbí, ještě nic neznamená.

Jednou v noci ho slyší, jak mluví s nějakou ženou. To ostatní už není tak těžké si domyslit. Funí u toho jako kobyla! Směje se hlučným, rozpustilým smíchem.

Má z toho divný pocit. Možná to v ní vzbuzuje ošklivost. Lidé se dovedou pářit jako zvířata! Samec prostě potřebuje samici.

Fuj!

Voňavka té noční návštěvnice jí nepříjemně dráždí čich, když ráno po ní musí uklízet. Zapomněla si tu, neřestnice, kalhotky!

Nenávidí v tu chvíli celý svět. Je to zkaženost vedle zkaženosti! Veškerá symbolika lásky je jen pářivé pronikání orgánů? Zasunout a vytáhnout? Jak je to ubohé! Bůh stvořil špatný systém bytí! Může za to on!

Dostane od Lukyho dva tisíce, aby si na sebe něco koupila. Je z toho pěkně vyvedená z míry. On totiž smrdí rumem jako pralinka a usmívá se jako starý dobrák.

Ruce se jí začínají prudce třást. Chybí málo a omdlí.

Panebože! Tolik peněz ještě nikdy od nikoho nedostala.

Je z toho balík hadrů a zbyde i na boty. Snaží se nakupovat především levné pěkné věci. Na přílišnou parádu si nepotrpí.

Vaření jí moc nejde a má z něho pokaždé nervy. Nepomáhá ani kuchařka pro debily, kde se dokonce popisuje, jak se má uchopit vařečka. Při jedné takové akci, kdy vaří brambory, jí pára popálí prsty. Sedne si v kuchyni do rohu na zem, jako by to mělo být za trest, a čeká, až bolest trošku povolí. Začíná jí být do breku.

Lukáš pozdraví svojí obvyklou kanonádou a ona ví, že je tady a že je lepší na chvíli odběhnout do chodby, než se dát otrávit smradem, který by udusil i vola, kdyby tu nějaký byl.

Vrací se domů z práce a má hlad.

Nahlíží do hrnce, kde bublají brambory, a na omáčku s masem, která je už hotová. Zajímavě voní.

„Héj!“ zařve jako lev. „Budem něco žrát?“

„Jo! Hned ti to pudu nandat!“ volá na něho Klárka z chodby. „Už to tam tak nesmrdí?“

„Už ne!“

Pomůže jí zcedit brambory. Mezitím Klárka připraví talíře a oloupe jednu větší cibuli. Bez cibule by Luky nic nesnědl. To by mu nechutnalo.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se a v jejích rozšířených zornicích se to rozohní nebyvalým zájmem. Protože je většinu dne sama, má šílenou potřebu si s někým popovídat. V děcáku byl pořád někdo, tady jenom mlčenlivé stěny místností. Je to nezvyk.

„Ivan nepřišel do práce... Určitě včera chlatal Na Závodisti gambáč a přepísk to! Předevčírem měl sračku, protože sežral něco špatnýho, a nasral mi do písku. Starej Motyčka chtěl, abych to vodnes na skládku bordelu, ale já to prdnu do míchačky, aby byla malta lepší a líp lepila. Přece s tím nepudu jako s dortem takovej kus cesty...“

„To to ani z tý malty nebylo cejtit?“

„Nikdo si nestěžoval, jenom Ruda chtěl, abych tam dal víc vápna, že se mu to nějak nezdá... Ale Ruda je takovej vůl!“

„Cha cha cha!“ řehní se dlouhovláška, málem že nespadne ze židle. S Lukym je fakt psina. Za těch pár týdnů, co tu je, se už nařehkala tolik, co v děcáku nestihla za osm let.

„Ruda je vůl? Ale proč?“

„Protože má víc rozumu v koulích než v hlavě!“

„V koulích?“

„No nediv se furt... dyť má starou zase v tom! Už čeká pátýho haranta a pokaždý nadává, že má doma krávu a ne ženskou.“

„To ho nemůže včas vytáhnout?“

„Co ty o tom víš? To si myslíš, že je to vždycky tak snadný?“

„Holky říkaly...“

„Holky říkaly... Tobě pořád něco říkaj holky, který věděj taky prd! Ruda je věřící. Von musí jenom dovnitř, protože jinak by to bylo plýtvání, a to je podle něho velkej hřích. Hřešit von nesmí, to by šel pak do pekla.“

„A co ty... ty taky věříš na peklo?“

„Já? Di do prdele s peklem! Jedinýho Satana, kterýho znám, to je náš vrchní šéfík Kratochvíl... Ten ti bude tak dlouho čuchat k hubě, dokud nevyčuchá, že smrdíš pivem. Minulej tejden sem ho pěkně vytrestal. Uklohnul sem se před nim tak parádně, že bral roha po čtyrech schodech a řval pak zezdola, že se mám jít vysrat.“

Klárka postupně proniká do všech tajů Lukyho života a seznamuje se i s roztodivnou směsicí jeho přátel. Jsou to všichni povedená kvítka. Kouká jim z očí jenom samá lumpárna. Ani trochu nevypadají na to, že by mohli vést slušný a spořádaný rodinný život.

Luky se šklebí, jako by jedl hřebíky. Těžce do sebe souká poslední zbytky jídla. Ukrajuje si s puntičkářskou přesností kolečka cibule, až ji spořádá celou. Potom si poručí ještě jednu a z třetí toho taky moc nezbyde. Žere jednu cibuli za druhou, jako by to byly jablka. Asi to není normální, ale on už je takový.

„Pfff!“

Páni, to byla řacha! Klárce se samým leknutím zastaví dech. Utíká opět do chodby za čerstvým vzduchem. Zlatá hřívá za ní vlaje jako prapory, jimiž se vítá První máj. Bere si s sebou i svůj zděšený pohled a Luky z ní má náramnou srandu.

„Moc ti to tu nevoní, co?“ volá na ni, aby ji popíchl. Vychnutává si ten svůj poušek, v němž nalézá zalíbení, neboť náleží k těm obzvlášť vydatným, které vydají za deset slabých.

Klárka otevře dveře vedoucí na schodiště, protože do nich kdosi zuřivě buší. Ale nikoho tu nevidí. Co je tohle za hloupé žerty?

„Je toma Ukás?“ ozve se jí pod bradou. Je z toho další leknutí, až jí zadrkotá v čelistech. Před ní stojí malá kouzelná

rusovláška s roztomilými tůněčkami pohádkově modrých očíček. Pozvedává k ní buclaté ručičky, buclatou tvářičku.

„Ty znáš Lukáše?“

„Ťnám! Ukás je kamavád!“

„A ty tu někde bydlíš?“

„Taty nachože!“

„To jako o poschodí výš?“

„Taty nachože!“

Klárka pochopí. Je to sousedka z podkrovního bytu, rozkošné dítečko manželů Vaculíkových. Celá k sněžení! Čtyřletá ratolest, která nejspíše čas od času uteče mámě a přichází za Lukym, aby si s ním poklábosila. Tváří se jak rozumbrada a běží do kuchyně vřeštíc radostí.

Prekvapí svého dospělého přítele zrovna ve chvíli, kdy vstává ze židle. Pověsí se mu na krk a dá mu pusku, jako by ho chtěla celého pozřít. Otírá se tučným nosíkem o jeho kratičkými bodlinkami vousů porostlé zaoblení brady a pleská ho rozjařeně po spánku.

„Jak tě más?“ začne, důležitě vraštíc obočím, a nepřestává ani na okamžik sebou šít.

„Já se mám pořád dobře, ale někdy to stojí za starou belu. A co ty?“ odpoví jí Luky a pohladí po vláscích, což ho uklidňuje. Je to jako kdyby hladil kočku. Mohla by ještě vrnět a bylo by to bez chyby.

„Ťtojí ťo sa chovno!“

„To už zas? To si říkala už posledně... že se máma s tátou hádají. Tuhle sem u vás slyšel nějaký rámus.“

„Táta je pveknej ťurák!“

„Počkej... jak to?“

„Žíká ťo papicka!“

„Že to říká babička... A heleme se! Ty to rači neříkej, to by malý holčičky jako ty říkat neměly.“

„Žíká ťo papicka!“

„No dobrá... vykašlem se na babičku, řekni mi rači, co je u vás novýho... Nekoupili ti vaši třeba nějakou novou hračku?“

Sotvaže k ní přistoupí Klárka, které toto malé dítě učarovalo a celou si ji podmanilo, ručičky o sebe zatleskají a ozve se slabé zasyknutí. To aby Lukymu ukázala, že to taky umí.

„Fuj, ty smrdíš!“ vyjede na ni, předstíraje, že se dusí, čemuž se ona chechtá s ústečky roztaženými od ucha k uchu.

Potom se mu podaří vypustit jeden z jeho výtečných a malá uteče do předsíně i s Klárkou, což už stačí, aby byly kamarádky na život a na smrt. Zabouchnou dveře do kuchyně a lohní se ještě dobrých pět minut svému divoškému úprku.

„Tvochu mi to takvi utekvo!“ přiznává se maličká a ucpe Klárce nos. Pro přátelství udělá cokoli.

Klárka má pojednou pocit, že je v nějakém zvláštním světě, kde všechno funguje nějak obráceně. Z těch šlepných prdů jednou určitě dostane infarkt! A nebude to už dlouho trvat!

Přivede holčičku zpět do kuchyně. Otevře okno, aby se ta nesnesitelně páchnoucí větrná smršť vyvětrala, aby se tu vůbec dalo dýchat. Konečně se dozví, že malá se jmenuje Dášenska a že si přichází postěžovat na své rodiče. Po večerech svádějí mezi sebou lité bitky, končící četnými podlitinami. Už rok se rozvádějí, ale pokaždé to skončí smírem. Ale to jen do té doby, dokud je nechytne zase rapl.

Jarda na Mirku žárlí jako kuň. Hlídá ji, i když musí na záchod, aby se mu snad někam nevypařila. Má takový blbý chvilky a je pak nemožnej. Nejhorší je, když se nadržuje. To by i zabíjel.

Klárka by s takovým chlapem nebyla ani minutu. Vyhrožuje mu skrze strop, jak by s ním zamávala. Když už nic jiného, aspoň by od něho utekla... Utíkat to ona přece umí.

Naplněna božskou něhou houpá na klíně to přerokošné děcko, které v tu ránu usne a spí, že ho neprobudí ani další salva, která Lukymu roztřeše kalhoty. Nosí ji v ná-

ručí jako panenku a dlouze si ji prohlíží, jako by byla její vlastní. Uvažuje, jaká je mateřství báječná věc a jaké by to bylo, kdyby i ona... Unyle přitom pohlédne na Lukyho. Houpe se na židli a leje do sebe pivo. Ví, že si půjde lehnout a bude chrápat jako to mrně, na který je radost se podívat.

Luky není žena, neví, jaký je to zázrak – počít dítě...

Ne, nemiluje ho, ale není jí lhostejný. Snad je to způsobeno také tím, že obývají spolu jednu domácnost a že se každý den vídají. Přemítá o životě ještě tak asi půl hodiny. Dášenska se probudí a chce na záchod. Drží ji, aby nespadla do mísy. Po několika lehkých výstřelech se konečně vyčůrá.

Luky usne s lokty na stole. Na rtech mu visí kousky okousaných nehtů. Hryže si je pokaždé po jídle. Malá k němu přiskočí a než ji Klárka stačí polapit, vrazí mu ručičku do rozkroku a stiskne.

Luky ze sebe vyrazí přebolestný výkřik hrůzy. Barák by z toho málem mohl spadnout. Oči má vytřeštěný jako vrabčák, když ho za letu někdo chytí do ruky. Ohýbá se až k zemi, jak ho to bolí. Jeho veliké oči šlehají blesky na tu malou krávu, která se mu chechtá rovnou do ksichtu.

„Takve to děvá máma, dyz táta zvobí!“

To ho dorazí docela. Vsune Dášence do ručičky rohlík a vykáže ji za dveře svého bytu. Ale Dášenska se chce ještě na něco zeptat. Pootevře tedy, střeží ji jako ostříž, aby ji nenapadlo zopakovat si ještě jednou to, čemu se Klárka může uřehnat. Drží se, koza, za břicho a málem že neolizuje podlahu. A ta malá svině drží s ní! Parchant jeden nevychovaněj!

„Co ještě chceš?“ hrubě na ni uhodí, ale to na ni neplatí. Má oči jenom pro svoji novou kamarádku, o níž ví, že ji má ráda a že se na ni nezlobí. Omluvně semkne spodní ret a jazyčkem hledá na bradičce zatoulané zrnko rohlíku. U Klárky jí bylo moc dobře. Musí mít v sobě nějaké kouzlo či co, protože být v její náruči, to je jako ponořit se do

sladkého snění. Zapomněla rázem na celý svět, na maminku i na tatínka. Co cítila, byl jenom opojný klid a mír. Bylo to neskutečně krásné!

„Kvávka je moc cheská... Ona je tfoje žena?“

„Nejni! Jenom tady se mnou bydlí.“

„A pute taty pytvet požád?“

„To nevim, ale nějakej ten rok asi jo... Jestli chceš, můžeš sem za ní chodit.“

To se dítěti zalíbí a spokojeno, že tak dobře pořídilo, odcupitá po schodech do hořejšího patra.

Kolem sedmé večer zazvoní Háša, že se parta sejde v Labužníku kolem deváté. Vysoký hubený mužíček ráčkuje, jako by šlo o život. Ve svých dvaceti přišel o vlasy, takže má hlavu hladkou jako prdelku a pořád se na ní škrábe, protože ji má spálenou sluníčkem. Mazat ji opalovacími krémy se mu zdá pitomé. Ještě by se mu smáli. Je o rok mladší než Luky. Dokáže vypít tři půllitry piva na ex za sebou. Luky o něm říká, že je to hovado.

Protože se Klárka doma nudí a na terase už ji omrzelo pořád vysedávat, napadne ji, že by ji mohl vzít Luky s sebou. Nebude mu překážet. Mnoho toho za ni neutratí, vždyť bude pít jenom pitomou limonádu.

Luky zpočátku váhá, ale potom nad tím mávne rukou. Bere ji s sebou do lokálu, ať trochu pozná život.

V Labužníku už je očekáván. Zadní stůl u záchodků už ho vesele vítá. Sotvaže usedne, pozdraví všechny své známé fanfárou, po níž se automaticky, jako by to bylo nacvičené, ucpávají rypáky.

Tukan a Kykyryký už mají v lebce a jsou vláčný jako dvě uhníly vokurky, které by nikdo nechtěl ani zadarmo. Háša se úlisně culí na Klárku, protože je to fakt nádherná holka, s jakou by stálo za to se pomuchlovat. Zamlouvá se i Tukanovi a má co dělat, aby se od ní odtrhl. Perverzní choutky mu roztahují tlamu jako koňovi, kterej se chystá zaržát.

Ta kočka je tu za chvíli všechny poblázní!

„Proč ti říkaj Tukane?“ vyzvídá Klárka, obtáčejíc si pramen vlasů kolem ukazováčku. Elegantním pohybem do sebe nalije kolu, která jí možná pění i v uších.

Tukan, malý čtyřiadvacetiletý střízlík, tenký jako luk, se k ní otočí z profilu a čapne se za svůj dlouhatánský nos, který je ostrý jako meč.

„Kvůli tomu!“ zavýskne a všichni se chlámají, až můžou chcípnout smíchy.

No jasně, má rypák, že by s ním moh vyorávat brambory! Takovýhle nosisko je asi vzácností, napadá Klárku při pohledu na tu obludu.

„To má místo ptáka!“ podotýká Kykyryký, ale ani on není ušetřen a musí se vyzpovídat, proč mu tak říkají. Má na sobě špeky jako vepř a taky jako vepř vypadá. Na základce seděl s Lukym v jedné lavici. Znají se už hezky dlouho. „Loni sme tady s Lukym a Tukanem měli takovej moc dobrej kšeft v Rybářích. Já hlídal... řekli mi, že když někdo pude, tak mám udělat nějakýho ptáka... no a já udělal kykyryký!“ vysvětluje tloušťák a prozrazuje tak svoji zjevnou pomalost v chápání.

„On, debil, fakt řek kykyryký!“ dodá ještě Tukan a pleskne kamaráda po tučné bradě, která svými laločnatými převysy docela zastírá krk, jako by ho ani neměl. Jen málo chybí, aby byl jako tuleň a nemohl se vůbec hýbat.

„Moh sem se tenkvát posvat stvachem!“ konstatuje Háša a hladí si lebku, která se hezky leskne, jak na ni dopadá mléčné světlo zdejšího osvětlení.

„Tys u toho kšeftu byl taky?“ obrátí se na něho Klárka se zvědavýma očima.

Přikývne na souhlas, ale oč tehdy šlo, neprozradí. Jako by to bylo nějaké velké tajemství.

Číšník postaví na stůl dvě láhve bílého ryzlinku a napíše je na účet. Skleničky zacinkají. Klárka se odmítá napít, ač by to nemohlo nikoho pohoršovat, protože vypadá ne na patnáct, ale nejmíň na dvacet. V tom se shodne celá parta. Neodmítne však červené lososí masíčko s chlebem

a máslem. Padá to do ní jako do studny, až se všichni podivují její chuti jíst. A dá si ještě jednu porci, třetí odmítne, protože se za svoje žrouství zastydí. Je jí to trochu blbý, cpát se takhle před klukama, co na ni pořád čumí a třesou se jako vosy, aby ji potom mohli vošmatlat. Naštěstí je v mezích slušnosti udržuje Lukyho přísný pohled. Na toho oni dají. Berou ji jako jeho holku, a to se rozumí, že mu na ni vlízt nemohou.

Tváří se tedy, jako by jí skutečně byla. A Luky to chápe. Nechává ji takto blbnout. Občas se k němu přilísá, jako by ho chtěla vysát.

„Du se vychcat!“ informuje Tukan a už se zvedá. Kykyryký mu musí uhnout, aby vůbec prošel.

„To je strašnej kokot!“ vyprskne Luky, když se za Tukanem zavřou dveře.

„Co proved?“ chce vědět Háša. Pleská se po kebuli, jako by kromě ní už nic vzácnějšího neměl.

„Takovou kočku včera sbalil u Embassy... Šli pak do Flóry, a když k tomu na hajzlu mělo dojít, poblil jí kalhotky!“

„Ten má dost!“ zapiští posměšně, pohrdlivě stahuje pysky Kykyryký a bouchne pěstí do stolu. Objednává rundu vodky. Ať žijou Rusáci!

„Na Rusáky si nepřipiju!“ postaví se proti Luky.

„Já taky ne!“ zařve od záchodu Tukan, ale ještě než si sedne, natáhne pazouru a má vodku v sobě. „Rusáci sou pěkný kurvy!“ zakleje a Háša ho utiňuje, aby rači tolik neřval. Taky by je mohl slyšet nějaký magor. Za takový věci se stojí před soudem!

Ryzlink poměrně rychle vylepšuje náladičku a další runda vodky jakbysmet. Klárka od sebe odstrčí Hášovu vlezlou ruku a zle se na něho podívá, aby si nemyslel, že se jí to líbí. Neví, jak se dopídl, že s Lukym nic nemá. Asi mu to Luky řekl, když byla na záchodě.

Koneckonců je to pravda. Nemůže se za to na něho zlobit.

„Vusáci sou kuvvy!“ zasykne Háša, aby uklidnil vztek na tu holku, která nechce bejt hodná. Dýchne jí do tváře a ona se odtáhne nejen proto, že se ho bojí, ale taky kvůli tomu, že mu smrdí z držky jako ze žumpy.

„Serte na bolševiky a chlastejte!“ zakročí Luky, protože v lokále nejsou jenom oni. Náhodou se tu objeví někdo uvědomělej a bude z toho průser jako vrata do chlíva.

Mrkne na Klárku, která se zaposlouchává do hudby. Přitáhne k sobě Hášu, aby už dal pokoj a přestal jí klínit do hlavy všelijaký ty nesmysly, když mu jde stejně jenom vo jedno jediný. Na Tukana se stačí podívat a ví, že by ten svůj rypák taky rád někam strčil. Hošánci jsou nadřazený, že jim praskaj kalhoty.

Neměl jí sem tahat. To je jako pustit krávu mezi bejky.

Kykyryký zívá a pomalu usíná s hlavou zabořenou do loktů. Hromada sádla se mu na krku pohupuje jako plína na šňůře. Vypadá fakt bezva, jak mu z huby tečou sliny a dělaj kapky na bradě.

„Už má dost!“ oznamuje Háša a popleská ho jako prase po baňatých plecích, což s ním ani nehne.

Spát se chce i Klárce, ale když jí Luky navrhne, aby šla sama domů, že tam snadno trefí, to se jí nezamlouvá.

Kdepak! Potmě domů nepůjde. Bojí se. Venku to bude určitě samej ožrala. To rači zůstane do konce. Aspoň bude mít ponaučení pro příště. Bude si umět víc vážit západů slunce na terase.

„Hele, de k nám Bandaska!“ všimne si Háša, ač už se mu pěkně kalí zrak. Ta zasraná vodka, co jí pije i přesto, že jí nemá rád, mu dává zabrat.

„Já bych řek, že se spíš koulí, než de,“ opraví ho Luky a vzápětí se vítá s korpulentní postavou, která má obličejíček kulatý jako měsíc v úplňku a v něm známku očividné tuposti.

Je to pitomeček už od pohledu a hrabe se v kapsách, jako by tam něco měl mít. Luky ale ví, že vždycky smrdí korunou a že dluží skoro každému, s kým jen chvilku pokecá.

Klárce se ani trochu ten člověk nelíbí. Úzkostlivě střeží jeho silné sedlácké ruce, aby se jí nedotýkaly. Mít na sobě chlupy, byl by podobnej gorile. Zachvěje se hnusem.

Bandaska se posadí a zkoumá chvilku okolí. Je to jeho zvyk. Musí se přesvědčit, jestli tu někde nejsou nablízku chlupatý.

„Kurva! Tady někomu pěkně tlejou haksny!“ postěžuje si, ale nezdá se, že by mu to nějak víc vadilo. Má něco za lubem, protože se pořád vrtí. Zadek mu lítá ze strany na stranu. Klárčiny veliké oči ho příjemně rozptylují, takže s tím, co má, nebude tolik pospíchat.

Ta holka je ale dráždidlo!

Nejrači by jí snědl očima. A už odhaduje velikost ňader a jaká asi může být ta její kundička, když má vlasy samý zlato. Takovou nějakou měl doma ve vitríně porcelánovou panenku. Taky tak pěknou, ale jak byl jednou vožralej, povedlo se mu ji rozbít. Sral z toho vztekem. Bylo to starý jako Egypt! Prachy, co za ten křáp moh mít, jsou navždycky v prdeli.

„Máš něco novýho od Bugyho?“ rád by vyzvěděl Tukan, ale Bandaska je tichej jako barák o půlnoci. Nepoví nic, dokud sám nebude chtít. Něco má, ale o tom až pak. Teď se něčeho dobrýho nachlemtá.

„A prachy máš?“ vyjede na něho Luky, protože už ho zná. Vyžere, co vyžrat jde, a potom si, parchant, zmizí. Na účtu je toho o ten jeho chlast pokaždý víc a horko těžko se z něho tahaj pohledávky.

„Prachy?“

„Hluhej nejsi! Jestli chceš chlastat, nech si to napsat na novej lístek.“

To na Bandasku platí. Objednávat si zatím nic nebude. Beztak ho venku čekají. Háša ale ví, že to je výmluva. Čekají na něco vždycky, když nemá ani kačku a když chce zamačkovat.

„Začínáte mě srát!“ začne zneklidněně. „Tak já vám to teda povim, čuráci! Posílá mě Bugy!“ a už se ohlíží, jestli

to neslyší ještě někdo nepovolanej. Má pořádně nahnáno. Tukan je z něho už celej na větvi. V očích mu je vidět, jak toho pitomce proklíná.

„Co chce Bugy?“ pobídne ho příkře Háša a drcne do Kykyrykýho, aby z toho taky něco měl. Ale Kykyryký místo toho, aby otevřel čumidla, začne zpívat, naštěstí ne moc nahlas. Je to pako.

„Cár Nikoláj vydal manifest, kerá panna nejebala, ať teď jebe fest! Nátašó, bylo to charašo, ta tvoja čůryna...“

„Zmlkni!“ okřikne ho Luky. Bandaska mu leze na mozek s tím svým tajnůstkářstvím. Než z něho něco vyleze, to by se jeden posral.

Klárce se to přestává líbit. Tuší, že tu poběží o věci, které budou ve značném rozporu se zákonem. A Luky je v tom, nebo teprve bude, namočenej. Do prdele! Děje se tu něco, o čem nemá zatím ani páru. Nemůže být pochyb, že to bude pěkná divočina.

Luky asi bude mít důvod jí o tom nic neříkat. Ale proč by taky měl, dyť pro něho nic neznamená. To, že u něho může bydlet, je jenom náhoda. Měla by se spíš tvářit, jako že ji to nezajímá.

Polekaně usrkává kolu a čeká, co se bude dít. Bandaska, ten blbeček, po ní blbě kouká. Určitě bude nadrženej. Luky ho ale dobře usadil. Vejrá teď smutně po víně, co do sebe lije Háša. Dal by si taky, ale vypadá to, že má hluboko do kapsy. Co po ní zase tak kretensky čučí?

Šuká ji už vočima. Ale nasrat!

„Buggy by potřeboval zase nějaký zboží!“ vyrazí ze sebe konečně ta kulatá tvářinka. Teď už je to jasný. Všichni vědí, kromě Klárky, kolik uhodilo.

Buggy je starej dobrej vekslák. O prachy nouzi skutečně nemá. Jenom v Praze vlastní několik domů, aspoň co se ví. Kupuje jinak, co se dá, hlavně cenný starožitnosti, který pak šoupe do kešeně Němcům za tvrdý valuty. Ten se, pane, vyzná! Je malej, že se o něho dá zakopnout, ale za to prohnanej jako žid! Když něco chce, nebejvá to zadarmo.

„Veme hafo amerik!“ pokračuje potichu Bandaska. Očiska má vyvalený, jak sere strachy. „Celý moře amerik! Asi mu ty odposledka už došly...“

„To stačí!“ usekne ho možná v půli věty Luky a v zornicích se mu dychtivě zablýská. Budou prášule! Dost na to, aby si moh třeba měsíc užívat jako king. Musí se domluvit s klukama.

Nalije Bandaskovi víno. Snad si teď skleničku zaslouží. Mrkne na Hášu, aby popřemejšlel, kde je nějaká dobrá trafika, na kterou moc nesvítí pouliční osvětlení. Háša ohnivé záblesky v obličeji kápa pochopí. Je mu to jasný. Ví, co je nutno udělat, a udělá to. Nejpozději zítra přijde s typem.

„Ať žije Hitler!“ zašeptá potichu Bandaska, čímž zřetelně projeví, ke komu má sympatie. Zvedá ruku, chce se mu zahajlovat. Potom to zahraje do autu, protože dostane bobky, že ho někdo uvidí. Škrabe se v zátylku.

Klárka mlčí, ač v ní vře všechna krev. Ty ameriky jí prozradily víc než dost. Není zas tak pitomá, aby jí nedošlo, co se tu před ní připravuje. Tak takhle je to! Chlapečkové by si rádi popálili prstíčky a skončili někde v lochu! Neví proč, ale bojí se, že to s Lukym jednou špatně dopadne. Z toho pomýšlení je jí až těžko u srdce.

Někomu tu fakt šíleně smrděj fajfky. Už je tím načichlá i její pátá kola. To bude určitě Kykyryký, protože má pod stolem zutý boty.

Znenadání je tu ticho jako v kostele. Nikdo ani nemukne, což je podivné. Kykyryký otevře oči. Ten klid ho provokuje. Jsou tu snad kliftoni?

Luky maže na záchod. Zadržoval to už pěkně dlouho. Ale to se mu tam nechtělo kvůli těm zatracenejm amerikám. Docela ho to zblblo. Teď mu nedaj spát. Je to báječná představa mít řůru peněz a nemuset nic dělat. Ožíral by se do němoty a pelešil s hezkejma holkama.

Všechny zraky se upřou na mladou dívku, která právě přichází. Její krása má v sobě přitažlivost dálky. Opíjí,

uchvacuje, drásá. Obestírá ji jakési zvláštní éterické tajemno. Bludiště pocitů, do něhož je tak těžké nahlédnout, ve kterém se může vyznat jen ona sama.

Nádherná, dobře rostlá žena se pohybuje graciézním vlněním hýždí. Poměrně velká ňadra na štíhlém trénovaném těle vypadají velmi vyzývavě. Musela by probudit erotický choutky i u mrtvoly, kdyby na ni jen pohlédla těma svýma kočičíma, temně hnědýma očima. Mahagonově hnědé vlasy se podobají skvostnému keři, ze kterého jí k útlému pasu padají celé kaskády malých, drobných třpytných prstýnků. Husté tmavé obočí je půvabně klenuté a v temných zornicích bije uhrančivý oheň, zavdávající podnět silným emocím. Velké harmonické rty jsou v souladu s vysokým čelem, které jako by bylo předobrazem prastaré moudrosti. Bude mít, kočička, za ušima! Vlastní snědou pleť Italky bez jediné vrásečky, jejíž hebkost je stejná jako dětská prdelka. No prostě senzace!

U stolů se začíná pomalu šeptat. Určitě o ní. Svým neočekávaným vpádem tu vyvolala značný rozruch. U něžného pohlaví ovšem rozpaky. Kdekdo ji, ať už pokradmu či upřeně, pozoruje a zabodává jí vyjevená tykadla rovnou do zadku. Být středem pozornosti je zřejmě zvyklá. V žádném případě nevypadá na to, že by se s tím nedovedla vypořádat. Její podlouhlý obličej říká zcela jasně, že jí klíny do hlavy nikdo nenatluče, že si umí vybírat, že chce kořistit a vlastnit.

Nenasytní zvědavci vyvolají na její tváři rozmrzelé ušklíbnutí.

„To je Elis!“ šeptne Háša. V hlase se mu zachvěje na okamžik úcta, jako by se tu chtěl poklonit samotnému pánubohu.

Tukan o ní taky něco málo ví. Informuje Kykyrykýho, kterej čumí, jako by mu ulítly včely: „Ta má balík, že by si mohla koupit půl Varů a ještě by jí zbylo na kus Prahy,“ přehání jako vždycky, jenom aby udělal dojem.

„Takhle jako vona bych se taky chtěl mít,“ přiznává se

Háša a Klárka zírá celá zmatená tou ženou, po níž přecházejí oněmnělé pohledy. Někteří páni ji tu uctivě zdraví. Není tu tedy poprvé.

„Ahoj kluci!“ pozdraví ta princezna a posadí se na Lukyho místo, jako by tu čekalo jenom na ni.

Kykyryký, jak je z ní poplašeněj, málem koktá. Vidí ji prvně a lezou mu z ní voči z důlků. Před pár hodinami je tu mile překvapí Klárka a teď tahle dračice. Kouká z jedny na druhou a začíná je porovnávat jako morčata. Klárka je ještě moc mladounká. Její hezká tvářička je jako cukroví, které způsobuje závať. Je to oduševnělá bytůstka, něco jako kytička fialek. Velmi jemná, usměvavá, inspirující. Sladký andílek. Elis, to je čerstvě nabroušená kudla. Horká voda, která nemá ráda zbytečný kecý, zbytečný překážky.

Zasraný krávy, ještě tu z nich začnou magořit!

Na druhý straně je to vlastně štěstí, mít u stolu takový štabajzny. Každá má něco svýho, čím je zajímavá.

„Luky je na hajzlu!“ vybafne Háša. „Ale je tam nějak dlouho!“

„Nejspíš má sračku z tý blbý cibule, co jí pořád žere jako vokurky!“ rozpálí se Tukan.

„Jak dlouho je pryč?“ ptá se Elis. V srdci jí zabuší obava.

„Tak čtvrt hodiny,“ usoudí Kykyryký. „Ty si přišla, von vodešel...“

„Takže pět minut. Chvilku sem se bavila s pinglem, to nemohlo bejt víc než tři čtyři minuty.“

Neoblafnou ji. Na to nejsou, panáčkové, dost chytří. Uklidní se a hodí nohu přes nohu. Černá sukně ke kolennům je v tu ránu samá vlnka. Bandasku zná moc dobře a nevidí ho tu zrovna ráda. Je to vlezlej parchant! Nekouká z něho nic poctivýho. Skrz naskrz je prolezlej podvraťáctvím a vlez by za kus pitomýho žvance každému do prdele. Neumí nic jinýho než malovat po zdech černý hákový kříže a potom se klepat strachy někde ve sklepe, že ho za to seberou a zavrou do basy.

„Nezdá se ti, že tu zacláníš?“ vyjede na něho jako na cizího. V levém retním koutku jí nedůvěřivě škubne.

Bandaska vstane a beze slova odejde. Ani nepozdravil, jak byl podělanej z toho pohledu a tý divný grimasy, co na něj Elis udělala. Bojí se jí, blb, jako čert kříže. Sere magi, když na ni čumí už z dálky.

„Co chtěl?“

Odpoví jí ticho. O trafice se nedoví, i kdyby je chtěla dát všechny pohrbit. Tukan kope do Kykyrykýho, aby držel zobák, protože ten votevívá hubu pokaždý jako idiot a pokazí, co pokazit jde. Klárka pokrčí rameny, dělá, že neví o ničem. Když je to tak tajný, co tu Bandaska vykecal, nezbejvá jí, než mlčet. Přece nemůže podrazit Lukyho!

„Chtěl si pučit nějaký škevháky,“ zalže Háša a otírá si pot z lebky. Číhá, jestli mu to ta kráva zbaští.

„Nevymejšlej si!“

„No vopvavdu!“ nechce se dát.

„Ste kretění! Jednou se všichni sejdete v lapáku!“

Po tomto prohlášení Klárka nabude jistoty, že to, co si myslila, je pravda. Teď už o tom nemůže mít pochyb. Nejrači by to Elis všechno řekla. Ale když jí to vyžvaní, bude mít s těma buldokama problémy. Zamlouvá se jí, jaký mají hošánci z tý hezký tmavovlasý holky respekt, jak se z ní potěj strachy. Zas takoví hrdinové, jak se zprvu domnívala, nejsou.

Teď už je to deset minut, co je Luky na záchodě, a nikoho ještě nenapadlo jít se za ním podívat. Klárka zneklidní, ale vyřeší to za ni Elis. Zvedne se od stolu a jako kdyby se nechumelilo, vlezte bez pardónu na pánský WC. A není jí to ani trochu blbý. Sere na lidi. Ať si o ní myslej, co chtěj. Je jí to úplně jedno.

Přitáhne Lukyho zpátky do lokálu. Usmívá se na něho, jako by mu odjakživa patřila a on zase jí. Drží ho kolem pasu a žere očima jako dobrý jídlo. Vypadá to, že mezi sebou něco mají, něco, na co ostatní čučí jako na velkej zázrak. K nikomu jinýmu se Elis takhle kamarádsky

nechová. Dovede bejt pěkně zlá. Udrží si u každýho patřičnej odstup. Je dost obtížný se v ní vyznat, ale není žádným tajemstvím, že si za svý kačáky koupí i tvrdý pěsti, který uměj mlátit do všeho, na co jim ukáže. To se o ní ví.

Luky je celej bílej. Má barvu jako mlíko. Ksichtí se, když mrkne na svoje nedopitý, už zvětralý víno.

„Zkurvenej, zajebanej chlast!“ kleje nasraně a sedá si. Sedí jako podělanej, jako by měl hovno na samým kraji.

Elis se kolem něho motá jako jeho máma a otírá mu hubu kapesníkem, po kterým závistivě vejrá Tukan. Kdyby se tak nějak staral někdo o něho, ale nechali by ho chcípnout, než by mu podali pitomou kůrku chleba. Nemá holt takový štěstí jako Luky a nevypadá zdaleka tak pěkně jako on. Někdo zkrátka umí vyžrat všecko!

Elis luskně prstama a pingl se může přetrhnout, aby jí hned přines vrchovatýho turka. Protože je moc horkej, obloží ho ten poskok ledem a za chvílku ho zase nese, plnej nesmírný ochoty, ke stolu, až se mu samou uctivostí podlamujou hokejky. Je to vůl! Na každýho jinýho by sral, ale na tu kurvu srát v žádným případě nebude. Vypucoval by jí i boty, jak je lísavej.

Lukymu se do turka moc nechce. Říká, že je to pěkná sračka. Ale Elis by mu nedala pokoj, dokud by si aspoň trochu necuc. Přivře oči a s ksichtama, že u toho stůl lehá smíchy, do sebe tu černou špínu obrátí. Oklepe se a otírá hubu. Bylo to pěkně hnusný.

Pro něho má Elis příliš mnoho mateřského cítění. Může jí nadávat, jak je mu libo, odpustí mu všecko. Každýho jinýho by ta bestie nechala skončit v listí, kdyby jí jenom z malý části řekl to, co on. Není dobrý se jí stavět do cesty. Je to nebezpečný.

Tukan si zapálí petru a když jí žvejká v hubě, vypadá to, že je stejně dlouhá jako ta jeho frkola. V očích se mu blýská lepšími časy. Už se vidí obloženéj děvkama jako chlebiček někde na Riviéře. Potřebuje prachy jako sůl!

Háša je zamyšlenej. V hlavě se mu spřádají všelijaké

plány a skoro ani nemluví. Kmitají mu před zrakem nejspíš všechny trafiky, co tu jsou k mání. I on cítí naléhavou potřebu peněz. Je to horší než virus. Nakazí to každého, kdo má hluboko do kapsy. Mrká potajmu na Lukyho, že je to domluvený. Zejtra se objeví, jenom neví v kolik. Spíš by ho měl čekat k večeru.

Elis se to tajnůstkářství začíná pěkně nelíbit. Naštvaná je jako sup. Nedoví se nic. Loupne do sebe banánovej bols a už tahá Lukyho za rukáv, že by se mohlo jít domů.

„Hele, potřebuju u tebe pár dní pobejt,“ šeptá mu do ucha. Mazlivě mu otírá svoji kouzelnou tvářinku o bradu. Pokouší se ho ukecat a ví, že ho ukecá. Klárka by byla jen ráda. Dyt' už je z toho dlouhýho sedění celá rozlámaná. Huba ji bolí od ustavičného zívání.

„Ty, Luky...“ chce ho ještě zadržet Kykyryký. Je celej vláčnej, jak je vožralej, a každou chvilku strká pracku ke koulím, aby se na nich poškrábal.

„Sklapni!“ uzemní ho rázně Elis a on už rači ani nemukne.

Vezme účtenku a zaplatí všechno, co na ní je. Dělá to asi čtyry stováky, ale ona dá pět. Je to pro ni pakatel. Usměje se na Klárku, jako by to byla její ségra. Ta mladounká žába se jí líbí.

Cestou domů k Lukymu vedou dlouhou řeč. Jedna se svěřuje druhý. Každá mele o svém těžkém životě a o tom, že není nic lehkýho bejt ženskou v týhle zasraný komunistický době, kdy si člověk nemůže ani prdnout, aby to neslyšel někdo druhej.

Už teď vědí, že budou velký kamarádky, že si budou moc rozumět. Luky je jenom rád, aspoň mu dají pokoj a on si bude moct dělat, co bude chtít. Nejsou mu lhostejný, ale nijak po nich netouží. Cítí k nim asi tolik, co může cítit brácha k ségrám. Nemusí se ani přetvařovat, že nemá zájem o jejich nádherně rostlá tělíčka, protože ten tu fakt není. Navíc teď má kedlubnu plnou plánů. Ta podělaná trafika mu určitě sežere několik nocí. Bude mu

z toho praskat v závitech. A když ho to nasere, zajde si do Elitky na pivo a pokusí se nějakou uklohnit s dlouhějma nohama a pořádně chlupatým rozkrokem, jak to má rád. Musí tam mít kudrnatýho černýho berana, jinak ho to nebude rajcovat.

V půl druhý ráno konečně sedí v kuchyni a dává si dlabec. Kus tlačenky s voctem a cibulí. K tomu dva paťáky chleba. Žaludek moc dobréj zrovna není, ale tohle chutný žrádýlko ještě snese.

Elis se tu chová jako doma. Klárka žasne, jak tu všechno zná a ví, kde co je, líp jak vona. Zatímco se Luky cpe, pochodují kolem něho v hezkým spodním prádýlku a pokřikují na sebe jako na lesy. Bez ustání něco hledají a strkají se u dveří koupelny, která tam bude dřív. Je to sranda, jak se k sobě lísají. Jsou jako dvě mazlivý kočky, který by bez sebe neudělaly ani ránu. Podobají se kopretinám, co si zvykly být spolu v jedné váze. Radost na ně pohledět.

Každá z nich vydrží ve vaně přes půl hodiny a pak si upravují vlasy až do čtvrtý. Ani jim, kozám, nevadí, že choděj nahý po celým bytě, jako by jim to tu všechno patřilo.

Luky chrápe u stolu a z huby mu čouhá kousek tlačenky.

„Hele, vono to spí!“ všimne si jako první Elis a už je u něho, aby mu svejma velikejma prsiskama pomuchlovala obličej. Pootevře levý oko, ale hned ho zas zavře, jako by ho to vůbec nezajímalo. Spí dál, jenom sebou zavrtí, aby vypustil prda.

„Neměly bysme rači zmizet?“ upozorňuje Klárka, a protože se stydí, rychle na sebe natahuje noční košili. Elis kejvá hlavou, že ne. Ty jeho prdy nikdy nepřemůžou to, co k němu cítí. Políbí ho na ústa a podrbe v zátylku.

Dá jim to zabrat, ale donesou ho tak, jak je, do obýváku a uloží na pohovku, kde tak rád chrní. Elis ho začne svlíkat jako stará dobrá chůva. Chová se hůř než žárlivá máma. Odhání Klárku, že to není nic pro její nevinný oči. Ale Klárka by ráda pomohla.

„Já to zvládnú!“ ujišťuje Elis a už nechce slyšet žádný odmlouvání, když teď o ní ví všechno, i to, že jí je pouhejch patnáct. Na to, že s Lukym něco má, jí nenaletí. Luky nemá holčičky zrovna moc v lásce. Klárka ale nic takového netvrdí. Nemá k tomu nejmenší důvod. Je tu jenom jako podnájemnice. Vyloží Elis, že by ji podezřívala zbytečně. Popřeje jí dobrou noc.

Elis vychutnává krásu mužného těla. Jak se tak na ně dívá, celá se rozněžní. Má toho pacholka přece jenom moc ráda. Řekla by, že si to ani nezaslouží. Dala by mu všechno, co má, ale ten mizera mizerná od ní nic nechce. Odšourá se, když se s ním trošinku pomuchluje, za Klárkou do modrý ložnice. Ta je dost velká pro obě. Klárka je ráda.

„Znáte se už dlouho?“ pomalu vyzvídá a natáčí se na bok, aby na Elis líp viděla. Elis je úžasná holka. Tak nějak jako ona by chtěla taky vypadat. Má postavu jako manekýna a pěkná je jako panenka.

„Nějakej rok už to bude,“ vydechne Elis a vrhne na ni zasněný pohled. Pohled, který hodně napoví. No jasně, je do něho blbá.

„Je to mezi váma nějak vážný?“

„Kdyby bylo, byla bych v sedmým nebi! Máme se sice rádi, ale nechodíme spolu. On dělá bráchu a já zas jeho ségru. Zní to možná divně, ale ještě se mnou nespál. To bys ho ale musela líp znát... von není jako každej druhej... ty vostatní vokolo sou možná pitomci, ale von ani náhodou... je to chytřej kluk, ale paličatej až hrůza.“

„Víš, jak sme se seznámili?“

„Jestli do tebe nevrazil někde na ulici nebo někde v hospodě, tak nevím.“

„V krámu!“ Tu konečně Klárka barvitě vylíčí, jak to bylo. Postaral se o to jeho nechtěnej prd. Byla to hromová rána. Utíkala z toho místa celá rudá. Lidi si určitě mysleli, že to byla ona. To pako to na ni hodilo.

„To je mu podobný, ale nebuď na něho nasraná... Uvidíš, jakej umí bejt hodnej a velkorysej. Když má prachy,

koupil by mi kdejakou blbost, na kterou jenom ukážu. Musím držet hubu a furt mu říkat, že se mi to nelíbí a že to nechci. Dal by za mě poslední kačku, a přitom je to právě to, co nejmní potřebuju...”

„Jestli se můžu voptat... co vůbec děláš? Makáš někde tady ve Varech?“

„Já? Ty to nevíš?“

„Nevím nic!“

„Musím popřemejšlet, jak ti to říct. Trochu mě to děsí, protože vypadáš na hodnou holku... Takovým by se spíš měly říkat pohádky. Ale dobře, ty se ptáš a já bych měla odpovídat. Je ti vidět na očích, že ti můžu věřit a tak, ať to teda víš... Sem zkrátka kurvička, která to dělá za prášule... No nebud' z toho zas tak vyjukaná. Nechodím s každým, kdo si na mě ukáže prstem. Vybírám si... Ten, kdo rozhoduje, to sem vždycky já! Žádněj zkurvenej pasák! Nejlepší sou Arabi, platěj ti předem a já nechodím za míň než za sto doláčů.“

„Za sto doláčů?“

„Sto dolarů, huso! Za tvrdý valuty! Pánové musej cálovat i za riziko, který nám přináší socialismus. Někdy mi to za noc hodí až šest set marek. Minulej tejden z úterka na středu sem jich udělala jedenáct... Celkem vzato za tisíc čtyři sta mařen. To byl ale moc únavnej den. Celou středu sem pak prochrápala všude s vobkladama. Bolelo mě celý tělo. Ti blbečkové byli hotoví po pár vrznutích, někteří vytekli a eště ho tam ani neměli. Takoví dva tři mi ale dali hezky zabrat.“

„Trošku tomu teď nerozumím... Ty bereš i marky? Říkala si, že jenom doláče... myslela sem...”

„Nemysli! Arabi vytahujou dolárky a Germáni mařky. Takhle je to tady zajetý už dost dlouho. Vobčas si někdo připlatí za něžnůstky, a to mi pak hodí víc. Stovka je moje taxa a je jedno, jestli v dolarech nebo v markách. Už tomu rozumíš?“

„Já bych to dělat nemohla...”

„Ani nesmíš... Nedovolím ti to! A víš proč? Protože tě začínám mít ráda. Když budeš něco potřebovat, povíš mi to. Pohlídáš Lukyho, aby nevyved nic praštěnýho. Kdyby něco, dáš mi vědět... Ale pokud to půjde, co nejdřív. Někdy bejvá drahá každá minuta. Pokaždý ti tu nechám telefonní číslo, kde mě najdeš. Když sme teď kámošky, musíme bejt pořád v kontaktu.“

„Luky pro tebe hodně znamená, že jo? Promiň, že sem tak zvědavá, ale vidím ti to na očích. Si taková zvláštní, taková moc milá, když se na něho díváš, když...“

„No jo. Každěj to na mně pozná. Patří mu všechno, co mám... i můj život, když ho bude chtít. Dám mu ho! Pro něho klidně i umřu... Je jedinej, koho na světě mám. A von, pitomec, musí vykrádat s těma svejma debilákama ty zajebaný trafiky! Jednou je nechám pobít jako kobylinky... Přísámbůh, že to udělám, jestli ho do něčeho namoče!“

„Tak tomu říkám láska až za hrob! Ale, jak se to... nevím, jak ti to říct tak, abys mě správně pochopila... Zkrátka je to divný! Máš ho ráda, ale děláš něco, co...“

„To stačí, já ti rozumím... Chceš říct kurva a dovede se zbouchnout do kluka, že z toho div netřeští. Ono je to všechno drobet jinak. Kurva je taky člověk... Má srdce a myslí. Ať mě šuká, kdo chce, ale on je něco mýho, něco, co mi nikdo nemůže vzít! Vohopsaj mě a vodtáhnou. Von ve mně zůstává napořád! Představuju si, že to je von, kdo na mně leží... To s ním se miluju a dávám mu tělem i duší. Oni sou prášule a on život! Půjčím jim tělo, ale srdce, to je pořád jenom moje... Moje a jeho! Tak je to správně!“

„Slibuju, že ti ho ohlídám!“

„To seš fakt moc přímová holka... Ale ještě něco o nás nevíš.“

„To ještě není všechno?“

„To, jak sme se seznámili... Bylo to někdy před čtyřma rokama. Zachránil mi kůži, ještě než šel na vojnu. Jeden sráč mě moc chtěl, byl do mě udělanej, a nešlo mu do

hlavy, že mě nemůže mít. Vyčíhal si mě kousek od divadla. Popad ho strašnej rapl! Když mě prej nemůže mít von, tak potom teda už nikdo jinej. Začal mě, debil, škrtit. Nebejt to takovej hromotluk, byla bych ho dokopala. Luky se objevil na poslední chvíli. Málem sem se už vítala s Pánem Bohem. Nakopal toho magora do prdele. Dalo mu to sice dost zabrat, ale byl lepší. Měl hlavu potom samou bouli. Dovlek mě k sobě domů, protože sme ani jeden nechtěli volat kliftony a byli sme hrozně unavený. Ráno sem se ho lekla... Nebylo na něm kouska kůže, kde by nebyl modrej. Chudák, bylo mi ho tak líto! Setkávali sme se potom častěj a kvůli mejm všelijakejm trablům sem u něho pobejvala každou chvíli. Nejdýl to v kuse bylo půl roku. Živil mě a šatil jako princeznu. Když došly prachy, šel je ukrást. Za ně mi pak koupil zlatej řetízek s křížkem... To aby mě na těch mejch toulkách Bůh ochraňoval a pomáhal mi. Za to, co zbylo, zacáloval polívku a brambory. Jedli sme je uvařený ve slupce se zkyslým mlíkem. Bylo to fakt bezva... Teda von byl bezva! Žiju jenom proto, že mě zachránil! Nebejt jeho, tak už mě dávno sežrali červi. Teď už je to jiný. Fízlové na mě nemaj... Jedna stará bába za mě uklízí záchodky. Na mý jméno si vybírá prachy, no a já jí něco přihodim navrch. Musela sem podmáznout ještě pár lidí, jinak by to možný nebylo. Ale teď už je to v suchu! Deset až dvanáct táců v markách si tu za měsíc v týhle prohníly zemi nikde nevyděláš, dokud se nezačneš kurvit. To se ale musíš umět pěkně vohánět kolem hodně dobrejch zákazníků a bejt na úrovni pro ty lepší, kerejm se říká honorece. Ty, co šukaj po malejch začouzenejch pajzlech, ty maj tak na pět stováků v mařkách, a některý ani to ne. Kocouři jim za to dávaj po dvackách a myslej si, že jim dávaj kdovíco. A když mektaj, nakopou je do prdele. Když to chce někdo udělat mně, druhéj den přijde pěkně zvalchovanej i s prášulema... Na smluvený místo! Vím, kam se obrátit, když něco potřebuju.“

„A co ten, jak tě tenkrát škrtil?“

„Přejelo ho auto! Neboj, já v tom nejedu. Někdo jinej to náhodou udělal místo mě. Asi toho měl na svědomí víc, kretén!“

„Zнала si Lukyho bábinku?“

„No jasně!“ v očích jí radostně blýskne vzpomínkou. „Spala v cimře tady vedle nás na starým proleželým divanu. Nesmělo se jí tam topit, protože neměla teplo ráda. Když umřela, všechno sme z té místnosti vyhodili. Luky se bál, že ho v noci bude strašit. Vobčas jí v noci slyšel chodit, ale znáš to, jak to je... Je to jenom hloupej pocit. Byl na ni zvyklej vodmalička namísto mámy. Pořád se k němu vracela, protože jí měl zafixovanou v paměti. Tím se to vysvětluje. Odřekla sem i dobrý kšefty... Potřeboval mě. Sám by se z toho nedostal. Neměl to nikdy lehký a taky ho nikdo nehladil.“

„Elis! Asi to nezvládnou... je to moc smutný... budu brečet...“

„Neboj! Od teďka ho budeme hladit vobě!“ Slza vytryskne jako pramen a za ní se kutálí další. „Teď sme na tom stejně... Nevim, proč vo tom pořád mluvím. Jednou se z toho zcvoknu.“

„Ale nezcvokneš! Máš přece mě!“

„No jasně! Ty seš moc milá holka, Klárko... Sem blbá kráva! Zapomínám na tebe.“

A slzy se mísí v zurčivém bublání úsměvů, zatímco do srdce vstupuje prudké všeuchvacující dojetí. Obejmou se a hrud' na hrudi jen stvrzuje jejich počínající skálopevné přátelství. Budou jedna druhé pomáhat. Klárka v návalu bouřlivé radosti vyradí, s čím přišel Bandaska. Vyžvaní rázem všechno, co ví. Lítá to z ní jako kanonáda na Dou-pově.

Elis nestačí zírat. Budou muset Lukyho zítra ohlídat. Někam ho vytáhnou. A už se domlouvají, jak se to provede.

Naskočí jim husí kůže, když se dveře otevřou a v nich stojí Luky. Motá se. Dívá se někam doneurčita před sebe.

Je půl šestý ráno. Letí to jako kráva!

Co mu je?

Elis už je u něho a konejší ho. Táhne ho do postele jako mátohu. Klárce je to divný.

„To nic... to nic!“ upokojuje ji Elis. „Je jenom trochu náměsíčnéj. Hlavně nekřič, ať se zbytečně nelekne. Čas od času se mu to stává. Má to jednou tak za tři měsíce... Vyleze z postele a ani vo tom neví. Najdeš ho pak klečet někde za dveřma nebo sedět na terase u těch svejch papriček. Musíš na něho pomalu... a potichu! Vem ho z druhý strany! To je vono! Ještě kousíček a bude to. Když se trochu zdrcnem, může tu bejt klidně s náma... Nevadí?“

„Neva!“

X

Luky vstává kolem devátý. Je všecek hotovej, když je zleva i zprava v obležení dvou hezkejch tvářiček, na který je po ránu tak příjemný se dívat. Kurva, ale že mu bylo horko! Ty potvory ho hřály jako kočky. Mají červený líčka a vypadají neuvěřitelně zdravě. Za to von je bílej jako sedma. A žaludek, ta mrcha, pořád ještě bolí. Ale to určitě ta pojebaná vodka... Cár Nikoláj vydal manifest... Dost! Nechce to slyšet! Proč ho jenom ty dvě šouply k sobě do postele?

Už je na nohou a hledá hadry. Přemejšlí, kdo ho navlíknul do pyžama, ale nepřemejšlí dlouho... Elis by ho ráda měla špígl nýgl! Každý den do vany a každý den si čistit držku kartáčkem na zuby. Hrozná představa! Samé sračky! Brr!

„Bum! Du du dum!“ Nahoře se nejspíš žení čerti! Připomíná mu to stádo bejků, který se splašili. Vaculík se nasral na Vaculici a honí ji po bytě jako škodnou. Bude, šulda, pěkně zdrátovanej! Jestli jí teď nezabije, tak se mu to určitě podaří příště. Ten zatracenej chlap nedá pokoj ani v sobotu, kdy jiný chrápou až do voběda.

„Tak už přestaň, kokote!“ řve na něho z terasy, až málem chraptí. Ale kokot nepřestává. Nasere se ještě víc.

„Chcípni, hajzle!“ votvívá si chleběrnu. Když je vožralej, tak je silnej, a to by i zabil. Je to magor všech magorů! Člověk by se z něho posral.

Vaculíková ječí, až to bere dech. Lítá z místnosti do místnosti. Dupe jako slon. Přitom tomu svému volovi stačí ještě nadávat do čůráků. Von jí zase na voplátku do pící, aby se nejspíš necejtíl méněcennej. Mlátěj tam dveřma a něco tam taky padá na zem. Morskaj po sobě věcma, který potom jako rozflákaný budou oplakávat.

A ta kráva tu papulu nezavře a nezavře. Provokuje ho ještě víc. Koleduje si vo to, že až jí chytne, natrhne jí řiť.

„Držte už huby, kurva!“ rozlítí se Luky. Naštvanýma očima střílí tam nahoru jako kamenama. Je mu líto malý Dášenky. Ta si, chuděrka, přijde na svý. Dávaj jí pěkněj příklad do života. Naučí se bejt akorát sprostá jako dlaždič. Mluvit pořádně neumí, ale ví, co je to ťurák! Sakra!

Luky vyletí na chodbu, kam se přenáší bitka těch sešora. Ulekne se Elis, která se vedle něho objeví jako duch. Pozdraví ji pěti rychle za sebou jdoucími výstřely. Elis se tlemí a málem klečí. Drží se za břicho. Je červená od toho blbýho smíchu jako rak. Čuchá spolu s ním ten úděsnej smrad, nad kterým by jinej lehnul a už nevstal. Říká, že má štěstí, že je na to zvyklá. Zasněženě zamrká těma svejma božskejma kukadlama, který se snažej všechno uhodnout dopředu.

„Už jí zase mlátí, parchant!“ zastává se ženský. To by jinak ani nebyla ona. Vaculík je u ní jeblý hovado. Je jí krajně nesympatickej už od pohledu.

Rozplývá se blahem, když ji Luky pohladí po prdelce konečky prstů. Od něho jí to dělá vždycky moc dobře. Tím to ale celý končí, protože se po schodech řítí lavina živýho masa. Vaculík kope do starý a ta se koulí před ním jako fotbalovej míč. Všude za ní zůstává krev.

Luky ještě cejtí teplo Elisina zadečku, když se kolem

něho přežene ten šílený uragán. Vaculíková ztrácí zub u zábradlí a ten vůl se bojem málem přerazí. Vrávorá. Mává kolem sebe rukama, aby neztratil rovnováhu. Krev cáká na zeď.

To už se Elis hezky vytáčí. Je nasraná jako buldok. Luky nemá čas ji zastavit. Zezadu toho vola kopne do koulí tak, že se složí a leží s rozcvakanejma zubama na zemi ještě dobřejch pět minut. Potom se ale zvedne a zuří jako tygr. Mává pěstma. Chystá se udeřit. Elis je v blbý pozici.

Ruka vylétí, ale Luky ji bez problémů odráží. Vaculík sere vztekem. Na Lukyho si netroufne. Couvá, jako že se rozmejšlí. Utíká ven, protože nechce dostat nakládačku. Byl od něho zvalchovanej už dvakrát.

Elis skáče po pěti schodech nahoru, aby popadla do náruče malou Dášenku, která skuhrá za mámou a je celá nahá. Má, chudinka, oteklý oči a natahuje ručičky za masem, co leží na krátký rovný ploše mezi schodama. Je to její máma.

Konejší ji. Je to samý tuťutu ňuňu. Vysvětluje jí, že zas bude dobře. Máma heká jako starej strhanej kůň, ale žije. Zejtra bude celá modrá, pokérovaná votokama jako nějaký kriminálník. Teď už může bejt v klidu. Ten její sráč hned tak nepřijde. A až se objeví, bude se před ní plazit po kolenou. Vztek ho přejde a jako vždycky se bude užírat výčitkama svědomí.

„Neměli bysme zavolat doktora?“ navrhuje Elis a její hlásek je v tu chvíli tenkej jako párátko, protože by se hned dala do breku. Malá se jí drží jako klíště. Dá děcku pusku na čelíčko. Oči se mu zavíraj. Stírá slzy hřbetem pravý ruky a dělá všechno pro to, aby potlačila další. Takhle rozlícená už nebyla hezky dlouho.

Dášenka volá na mámu. Ta, chudák, sedí na schodech a její slzy ředěj krev, je všude, kam se jenom podívá. Vstane, ale po pár krocích se chytá zábradlí. Z roztrhanýho kombiné jí čouhá prso. Má takový malý kozičky, velký asi jako pětikoruna. Dalo by se říct, že tam nic nemá, nebo

spíš, že to nestojí ani za povšimnutí. Jinak je to ale docela obstojná ženská.

„Zmrd!“ ulítne jí z huby, kde se ukazuje díra po vyraženém zubu. Schovává rychle ňadro a sune se pomalu domů. Projde kolem Elis, ale na dcerku se nepodívá. Klepe se jako sulc. Nervy má v kýblu.

„Žádnýho doktora!“ zaječí. „To ať rači chcípnu! Aspoň pak budu mít svatej pokoj! Jestli je nějakej pánbůh, tak chci bejt s ním!“

„Máte tady dítě!“ zarazí ji Elis, která vždycky ví, jak zaútočit na city. I ona se ovšem třese úzkostí. Malá je celá horká. Bude mít horečku.

„Nejlepší by bylo zavolat policajty,“ navrhone Luky. Vaculíková horlivě keřvá, že ne. Nepřeje si, aby se do toho jejího nešťastnýho žití montoval ještě někdo druhej. Vydržela už ledasco, vydrží i tohle. Mizí za ohybem schodů.

Elis odnese vzlykající děcko do kuchyně. Dělá na ně legrační ksichty, aby se rozveselilo. Nějak už je musí upokojit a zabavit. Za chvíli se jí malá tlemí, že jí na tvářince poskakujou dolíčky. Posadí ji ke stolu a namaže jí rohlík s jahodovým džemem. Holka tlápe, jako by tejden nejedla. A s takovou chutí, že je z toho Elis hezky naměkko.

Její mateřský cítění je najednou hora, kterou nikdo neodnese. Z malejch roztomilejch dětiček je ona pokaždý paf. Nesnese pomyšlení, že by se jim mohlo ubližovat, že by mohly trpět. Je už v letech, kdy jí to leze na mozek. Potřebovala by mít dítě, aby pochopila, co je údělem ženy, co všechno to obnáší. V prosinci jí bude třiadvacet, takže pořád ještě není pozdě. Někdy o tom dlouze přemýšlí.

Klárka spí s pootevřenou pusou. Je bělounká jako panenka z porcelánu. Asi jí ty koly včera v Lábu daly pěkně zabrat. Elis ji přikrejšvá peřinou, co se jí svezla na zem. Jak se takhle rozněžní, neví, kdy má přestat. Uvnitř s ní lomcuje nepotlačitelnej smutek. Žaludek má jako na vodě.

Chodí po bytě sem a tam jako střelená. Malá lítá za ní

a chytá se jí za sukni. Když je tolik znervóznělá, musí něco dělat. Pootevřít v kuchyni všechny zásuvky, aby zjistila, jaký jsou zásoby jídla. Až se vzbudí Klárka, hned ji pochválí, že je taková starostlivá. Je tu všechno, co bejt má. Na to, jak je mladounká, je moc šikovná a myslí jí to. Taková holka se v životě rozhodně neztratí. O tom nemá pochyb.

V ledničce je nějaký maso. Vyndá ho. Vypadá to na kotlety. Začne z kredence vytahovat olej a Luky ví, že se chystá něco uklohnit k obědu. Bude žrádýlko! Elis umí vařit jako nikdo!

Svýma krásnýma štíhlýma rukama dokáže kouzlit. Nebojí se žádný práce. Škrabe brambory, že by jí nestačil žádný škrabací stroj. Kolem hrnců tancuje jako gumovej panák. Člověk by jí málem nepoznal, jak se umí přeměnit z takový obávaný mrchy v tuhle domácí putičku. Kdo ji zná pouze z nočních dostaveníček, hodně by se divil. To jenom Luky ví, že dovede bejt taky jiná. Před ním totiž nemusí nic předstírat.

Potí se jako kráva, ale od sporáku ji nikdo nevyžene. Maká za sto černochoů.

Po jedný se budí Klárka a je celá vyjevená, že už je tolik hodin. To se jí ještě nestalo, že by spala tak dlouho. Čertí se, že ji nepřišli vytáhnout ven z postele. Je jí to trapný. Rychle se převlíkne a v momentě je v kuchyni. Chopí se nože. Pomůže Elis krájet zeleninu do polévky. Po chvíli pečlivého zkoumání to vidí tak, že se od ní může mnoho naučit.

Povídají si potichu a Luky už vymejší, jak by se vypařil a kde by večer sehnal Hášu. Jsou sice domluvený, že se u něho Háša ohlásí, ale těm dvěma potvorám v sukních se to určitě nebude zamlouvat. Usmívaj se na sebe, jako by měly něco za lubem. Zkrátka nedá se jim věřit.

Zaklinká zvonek. Luky se splaší a letí do předsíně. Třeba už je to Háša. Nestačí ani doběhnout ke dveřím a už se mu sere za zádama Elis. Má přísněj pohled učitelky. Bude mít kecý!

Otevře.

„Čau Piškot!“ Není to Háša. Vydechne úlevou. Piškot je malej, suchej, vošklivě pihovatej, nazrzlej kluk. Lže, až se mu vod huby práší. Smrdí korunou jako shnilej brambor. Žere jenom blbý piškoty, jako by ani nic jinýho neznal. Dělá si z nich polívku: dvacet piškotů na čtvrt litru piva. Už mu někde říkaj taky Dvacka, protože, když je na suchu, každému ji visí.

Zalekne se Elis. Škube sebou jako vořech, kterýho kou-sají blechy. Elis má v jedný ruce dlouhej kuchyňák a v druhý flák syrovýho masa. Vypadá nasraně a jemu nezbejvá, než srát magi, aby mu taky něco neuřízla. Jinak je z ní celej hotovej.

Elis se líbí každému hned na první pohled. Je to holka, která se nedá přehlídnout jako nějaká věc. Je mu před ní těžký vyklopit, co mu leží na dušince. Přeshlapuje z nohy na nohu.

Ten jeho podělanej pihovatej ksicht na Elis zapůsobí. Zapochybuje, že by zrovna tahle figurka, dobrá tak leda do Dikobrazu, mohla na Lukyho mít špatnej vliv. A jestli jo, dá jí do rypáku a bude to! Odtáhne do kuchyně, kde v oblaku páry blbne Klárka s Dášenkou.

Z tý malý rozesmátý kočičky jsou obě za chvilku na větvi. Točej se jako čamrdy kolem jejích zrzavejch vlásků. Snažej se jí bavit. Lechtaj jí po celým tělíčku. Holka se chechtá, až z toho brečí.

„Co chceš, Piškot?“ zahřmí Luky a měří si ho prozíravým zrakem, kterej vyčmuchá, co by jinej nevyčmuchal.

„Kurva, vole, tebe, vole, už sem dlouho neviděl, vole. A co, vole, porád děláš, vole... Vole, já včera, vole, potkal samici, vole, a ty kozy! Ty kokot, dybys to viděl, vole. Byl sem z ní, vole, celej posranej, vole. Klacek mi, vole, stál ještě hodinu, vole. Hučelo mi v něm, vole, jako v leteckým motoru, vole. Najebal bych jí, vole, až by jí to lezlo ven i ušima, vole.“

„A kdes jí, kurva, Piškot, viděl?“

„Kupovala si, vole, v Potraviňáku nanuka! Ale ty kokot, ty kozy, ty vole! Sem z ní, vole, hotovej, vole... Nemáš, vole, dvacku?“

„To už máš zase hovno?“

„Blbý, co?“

„To je fakt blbý, ty vole!“

„Já si to, vole, myslel hned, ty vole... koukám, vole, že tu máš, vole, návštěvu... to je, vole, to nejlepší, ty vole, co tu ve Varech asi je, vole. Tu kočku, vole, co se mi, vole, před ní postavil, vole, s toudle, vole, ani nemůžu, vole, srovnávat, vole. Elis je, vole, kus! To je ty, vole, to nejlepší!“

„Tady máš dvacku, vole, a kup si piškoty... Seš nějakej hubenej.“

„Tak čau, vole, a pozdravuj, vole...“

Piškot bere schody po deseti, aby mu ta dvacka v kešeni nejspíš neulítla. A když chce Luky zabouchnout dveře, zaječí na něho známej hlas. Je to Háša! Kurva! Přišel v pravou chvíli! Ty dvě kozy kuchtěj. Můžou se v klidu domluvit, co a jak.

Luky vyjde na chodbu. Upozorňuje, že bude moudrý, když budou šeptat. Hášovi svítěj očiska jako korále. Už vidí dopředu, jaká bude rejže od Buggyho. Ale Luky ho varuje, že se nemá nikdy z pověřivosti radovat dopředu. To se nevyplácí a přináší to neštěstí.

Seshora je slyšet nějaký vytí.

„To je Vaculíková,“ informuje Luky. „Dostala na budku vod starýho. Zmlátil jí, krávu, jako psa! Její malá je teď u nás.“

„Elis je u tebe?“

„Bude to asi na dyl. S Klárkou už sou kámošky. Ještě mi dají na držku, když se tedkonc vypařím a vrátím domů až večer.“

„Hele, doufám, že potom nebude nasvaná na mě. To by nebylo dobvý...“

„Ty si vů! Serem na ženský... Čeká nás život králů! Prachy a prachy! Víš co? Sejdem se ve Sklípku... Čekej tam na

mě. Do čtvrtý sem tam jak na koni! Tam se domluvíme! Tak jasný?“

„Jasný! Sevem na ženský! Budem kamavádi do důchodu!“

„Se ví! Kurva!“

Popleská Hášu po tváři a nechá ho odkráčct. Sklípek je to správný místo. Tam hoděj vážnou řeč.

Obuje si boty a zdrhne. U Hlavní pošty potká ještě Piškota. Krmí, čurák, holuby zbylejma drobečkama. V kešení má otevřenýho karlíka. Ucucává z něho, jako by to byla kola s brčkem. Nabízí i Lukymu. Ten ale nechce, protože v tom vedru to můžou bejt jenom teplý hcanky. Dá si ve Sklípku pěkně vychlazený, aspoň pět žejdlíků, ať zapomeně na zkurvenej svět a na ženský.

Sklípek je narvanej, ale Háša mu drží fleka. Seděj naproti sobě a musej se přehodit. Když Luky nevidí na dveře z lokálu, tak je nervózní. Je to tu pěkně zahulený a Háša polyká chrchle.

Sešli se tu dřív, než chtěli, ale vůbec jim to nevadí. Určíte je to tak lepší. Hoděj pořádněj pokec.

Pivo je jako křen. Pěna drží do posledního loku. Nemůž bejt v tu chvíli nic milejšího. Tomu se žádná ženská nevyrovná. Holky můžou bejt hezký, jak chtěj, ale pivo je pivo! Pivo je jedna věc a milostný techtle mechtle zas věc druhá. Na tu je vždycky času dost. Pivo by zvětralo, to se musí chlastat furt, ale ženská...

Háša kámošsky tiskne Lukymu pravačku. Má šílenou radost, že se vysral na ty dvě krávy, že drží partu. Oči mu slzej pohnutím. Kdyby to nebylo blbý, dal by Lukymu pusáka na čelo. Chlast mu už leze na bednu, ale pořád ještě ví, co dělá.

Pingl donese dvakrát tlačenku s cibulí, protože hlad je hrozná svině. Je vlezlej jako pitralon. Luky si nechává přidat vrchovatej kopec cibule. Žere, až z toho má boule za ušima. Doma by měl možná šťavnatou kotletku, ale nebylo by tam čerstvý točený.

Holky budou zuřit. Vzal roha jako malej kluk.

Dohání Hášu. Má v sobě jako on čtvrtý pivo a velkýho ferneta. Byl hořkej jako bláto, ale dobrej! Jeden starej debil, tak padesátník, tu začně skřípavě krákorat: „Jebal otec, jebal syn, šuby duby, urobil jej z piči mlyn, šuby duby, ej, kokota robota, kedy přídě sobota, šuby duby...“

„Dyť sobota je!“ řve mu do ucha proplešatělej hároš. Zavírá mu hubu dlaní a leje do něho pívko. Sere se do toho vola, že to bylo falešný, že se to zpívá úplně nějak jinak a že za to Zlatýho slavíka nikdy nedostane.

Háša se vybarvuje. Perfektní trafika je ve Dvorech. Je to sice mezi posranejma barákama, ale než tam dojedou policajti, budou dávno v prdeli. Musí to bejt rychlá akce. Nůžky na dráty, štípací kleště a kladívko! Všecko má! Vezme tašku s vercajkem, kdyby náhodou potřebovali i něco jinýho. Bude se bouchat, jako ještě nebouchali ani nejlepší úderníci.

Optimální by bylo vyrazit tam do tý prdele kolem třetí ráno, kdy je největší předpoklad, že lidi budou chrápat. Nemělo by to trvat dýl než čtyři, maximálně pět minut. Otevřít by tu škatuli měli během jedný. Cigára naserou do pytlů vod brambor. Tam se jich vejde nejvíc. A hned to vodnesou k Bugymu.

„To je na chuja!“ protestuje Luky. „Nejlepší by bylo počkat v lese nad Tuhnicema a jít z budky zavolat tomu voslovi, aby si přijel pro zboží. Do favorita se mu tři pytle v pohodě vejdou. To si myslím, ty vole, že je nejbezpečnější. Neměli bysme moc riskovat. Už i tak to bude pěkná fuška, dostat se z těch pitomejch Dvorů do tuhnickýho lesa. Rybáře by byly lepší, ale tam sme byli posledně. Teď se skofka u Tukana konat nebude, musíme to rači ještě pořádně vykourat.“

„To musíme, čoveče!“

„To je ta trafika u toho krámu?“

„Jo, to je vona! To je ta naše zlatá holka! Kuvva, na kevý si pěkně zajebem.“

„Rači, vole, moc neřvi... Nevíš, jakěj vocas ti může sedět za zádama.“

„Už sem zticha!“

„Večer vokolo vosmý se slezem v Příčáku. Vobhlídnem situaci. Mrkni na cibule. Kolik je?“

„Bude půl šestý!“

„To máme ještě nějakej čas!“

„Vidiš támdletu ženskou? Ne tam... Nalevo!“

„To je Pipka!“

„Jo, Pipka!“

„Co je s ní?“

„Minulej tejden sem jí vymvдал dívu! Svině jedna... Šlo-hla mi čtyvy pětky! Dělá teď, že mě nezná.“

„To dělaj všecky kurvy! Když tu krávu pozveš na pivčo, tak ti ho vyhulí už tim sym přiblblym pohledem. A tady ta to umí až moc dobře.“

„To mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Já s ní nechrápal. Vona není moje gusto... Je moc tlustá! Kam se podíváš, tam je špekovatá. Co můžeš mít z takový bachratý kundy... dyť jenom než se do tý krávy dostaneš, to tě vodrovná. Budeš utahanej jako vůl. Mně stačí, co se vo ní dovim. Už teď by z toho moh bejt román... Hele, kouká po tobě! Asi má chuť!“

„Sevu na ní! Ta už by taky ty čůváky, co tam měla, mohla přehazovat lopatou! Ale když nejni žádná jiná, je docela dobvá... Šukat umí!“

„Nedělej z toho vědu, dyť na tom, kurva, nic neni. Já mít mezi nohama pipku, tak to umim taky! Nastavim a ty se poser, kokote! Dáme ještě jedno?“

A dají si. Jakýpak s tim sraní!

Luky pustí čouda. Ten blb, co zpíval, čumí jako datel, co je to za mocnej voheň. Votácí se na všecky světový strany, ale je mu to hovno platný.

Luky vykouzlí druhýho, kerej je ještě lepší. To už blbě čumí i vyjevenej hároš a pár starejch šedivejch dědků. Čuchaj to, ale nenadávaj. Jedno brejlatý, kudrnatý pako se

dívá zbožnejma vočima do stropu a něco si pro sebe povídá. To je vůl!

A ty čůráci tam u pípy se chechtaj. Jenom pingl se rozkřikuje, že hajzl je tam vzadu na chodbě, a škrabe se přitom vztekle na prdeli. Vypadá, jako by ho taky jeden tlačil.

Ve tři čtvrtě se tu objeví Piškot. Asi už dokrmil holuby. Má smutný voči. Určitě z toho piva kolem sebe, na který má von hluboko do kapsy. Potěj se mu spánky. Pysky slintaj. Každou chvíli si olizuje hubu. Upozorňujou na něho jeho děravý džíny. Sako na tom není o nic líp.

Někoho tu hledá, ale jak najde Lukyho, maká za nim. Dal mu dneska dvacku! Háša je z něho na nervy. Smrdí chcankama, že mu to zvedá kufr. Zatracenej magor!

Je tu volný jedno místo, tak si sedne. Hází lítostivý voči, jak už to má nacvičený: z piva na Hášu, z Háši na pivo. Mlaská, aby bylo hned jasný, že mu žízeň dělá strašný boleň. Kňučí jako podvraták, když neví, kde by se vysral. Je to liška podšitá. Rozhlíží se, jako by byl na Dianě.

„Hele, Pipka!“ štěkne a podrbe se na bradě. Něco s ní už taky měl. Jednou mu dala dokonce na budku. „Pipko!“ volá ji. Mává rukou, aby přišla, že jí něco chce. Pipka se upejpá. Kdyby tam byl jenom ten píćus, tak by tam nešla, ale že je tam Luky, to teda půjde. Třeba jí chce něco von.

„Čau zmrdi!“ pískne a sedne si Piškotovi na klín, kerej začíná protivně tvrdnout. Piškot je najednou rozvrnělej jako kotě. Ženskou už neměl, ani nepamatuje. Ještě párkrát se ta tlustá prdel zahejbá a určitě vystříkne. Tý prašivý kundě je to jedno! Sere na něho jako na boty.

„Děláš vůbec něco?“ koukne na Piškota. Ten z ní málem koktá. Cejtí ty její horký kejty a nemá čas přemejšlet... Tam kousek vejš má díru!

„Dělám!“ vyžvejkuje se a dělá chytrýho. „Makám teď, vole, u lázní, ty vole!“

„To jako co?“

„Sázim kytky, vole, pleju, vole, zalejvám, vole! Je to, vole, zodpovědná práce, vole! Za šestnáct stovek, vole!“